

Nils Berglund,

LKJS acc. nr

He 219

Eoba Brakes klagan.

Sin lätta mentel buder aftonstunden
Så mildt och vänligtäfrer sjö och strand,
Och fåglaskoran tystnat har i lunden
Och måsaren skimrar på den sköna strand;
I nattens lugna sköt naturen hvilas
Men inom detta bröst en stormvind ilas.

Ack friden egde jag i förra dagar
Och himlen såg jag leende och blå,
Att munikosjälens har ett språk som talar
Så glädjerikt jag kunde ej förstå;
Jag lycklig var då morgonen mig väckte
Och grållens sol på vågorna sig släckte

Jag lycklig var då oskuldfullt jag drömde
Att blädd jag stod, som Gustaf Adolfs leud,

Och häppits välist i min själ jag sig tönde
 Och smyckade mitt lif i blomsterkrans.
 Men tro ej häppet det skall sorgen föda
 Det är en arm som tjusar för att döda

Men allt förgäpset var den lyfte flamma
 Som tände sig med en bevisad hand,
 Allt är förbi, min värld är ej densamma
 Enhalits böja fängslat har min hand
 O Gustaf Adolf lär dig att försaka
 Och tänka med köld på De la Gardies make

Var kall, var kall, och lät mig ensam lida
 Och ensam gå till mina fädens gräp,
 En huldrik genies has jag vid min sida
 Som stödjä skall min trötta vandringstap;
 Du engel tröstade mitt sorgens skrine
 Och engel det var Gustaf Adolfs minne.

2. Vårt Land.

2.

Vårt land, vårt land, vårt fosterland
 Lyd högt o dyra ord!
 Ej lyfts en höjd moln hurens sand,
 Ej sänks en dal, ej sköljs en strand
 Mer älskad än vår bygd i nord
 Än våra fädens jord.

Vårt land är fattigt, skall så bli
 För den, som guld begär,
 En prämling far oss stolt förbi;
 Men detta landet älskar vi
 För oss med moar fjäll och skär
 Ett guldland dock det är.

Vi älske våra (bäckars språng) strömmars brus,
 Och våra bäckars språng,
 Den mörka skogens dystra sus,

Vår stjernnatt, vårt sommarljus,
 Allt, allt, hvad här, som syn som sång,
 Vårt hjerta rätt en gång.

Här strödde våra fädens steg
 Med tanke svärd och plog,
 Här, här i klar som muren tid,
 Med lycka härd, med lycka blid,
 Det första folkets hjerta slog
 Här bars med det fördrag

Hvem tälde väl de striders tal,
 Som detta folk bestod?
 Då kriget röt frändal till dal
 Då frosten kom med hungrens qual.
 Hvem mätte allt det spillda blod
 Och allt det tålamod?

Och det var här det blodet flöt
 För här för oss det var,

Och det var här sin fröjd det njöt,
 Och det var här sin fröj suck det göt
 Det folk, som våra böder bar
 Långt för våra dar.

Här är oss ljust, här är oss godt
 Här är oss allt bekänt
 Hur ödet kastar än vår bött,
 Ett land ett fosterland vi fått,
 Hvad fins på jorden mera värt
 Att hållas dyrt och kärt?

Och här, och här är detta land,
 Vårt öga ser det här;
 Vi kunna sträcka ut vår hand
 Och visa glatt på sjö och strand
 Och säga: se det landet där,
 Vårt fosterland det är!

Och fides vi att bo i glans
 Bland guldmoln i det blå
 Och blef vårt lif en stjernadans,
 Der tår ej gjöts, der suck ej fans,
 Till detta arma land ändå
 Vår längtan skulle stå

O, land, du tusen sjöars land,
 Der sång och hökitt byggt,
 Der lifets haf oss gett en strand,
 Vårt fortids land, vårt framtids land,
 Var för din fattigdom ej skyggt!
 Var fullt, var glatt, var tryggt.

Din blomning slutar ännu i knopp,
 Skall mogna ur sitt tvång;
 Se en vår kärlek skall gå opp
 Ditt ljus, din glans, din fröjd, ditt hopp,
 Och höge klinga skall en gång

Vår fosterländska sång.

af J. L. Runeberg.

Fosterländsk krigssång.

3.

O, yongling, om du hjerta har
 Att trampa fädrens fjät,
 Flyg till ditt fosterlands fornar,
 Dö eller rädda det.

Så ljufvigt är ej källans sus
 Bredvid en blomsterstrand,
 Så härligt icke dagens ljus,
 Som då för fosterland.

Hvart lifsvarp ditt hjertans namn
 På rycklets ringar för,
 När i odödlighets farnn.
 Ditt lof du sjungas hör;

Ditt namn skall och en stjärna få
 En tärna ang och fis,
 Skall till din graf med rosor gå
 Och dess prästerna bli
 af Bengt Lidner.

Götha Lejon. 4.

Det gamla Götha lejon brötar,
 Med öppna ögon såfror det
 Dess dörm är om de brutna pilars
 Och om de rippa jägarnät.
 Frid ler i Nord, frid ler i Söder,
 Och glädjer bär han i sin famn;
 Då klingom vi med glaset bröder
 Och sjungom hans och Oscars namn.

Men flyger kriget öfver Norden
 Då dunkelröda ringar opp,

Och röpa sötorna en jorden
 Om fortids bragd och framtids hopp:
 Då bröder klingom vi med svärdet,
 Då kalla vi på Oscar än,
 Och vaknat, kring den häjra världen
 Gär Götha lejon löst igen.

Det simmar öfver snövitblå vägar
 Och stormar flyger i dess mar
 Det är så gladt det andas läger,
 Och tötar fram på välkänd bän
 Då flyr den bleka jägarkaran
 Som fordom hennes fäder flytt;
 Då ryter det och bergen svara
 Med bäfvan till dess röst pränytt.

Du kurlars son, du Nordens stjärna,
 Vårt hjerta och vårt svärd är det,
 Tag mot vår fäa hyllning gerna,

Ditt namn är kärt, ditt folk är fritt
 Led oss vå långt som hafets bölja
 Så långt som dagens öga når
 Vi slå på sköldarna och följa
 Vart Oscar och vart segren går.

af C. Tegnér.

Artilleristsång.

5.

Som söner af det gamla Norden
 Vi stolta kalla oss dess värn.
 Och därför kännes väl kring jorden
 Vår trohet liksom eviges jern,
 En fredlig sång vi gemt svinga;
 Men i den hetta stridens stund
 Vi sjunga bäst med eldens tunga:
 Hon flammor ur kanonens mund.

Till oss fall för krigets ära

Vi brästa upp och brästa af,
 Dit dundervagnarna oss bära,
 Der gräpes fienden en grap
 Men heter det: prologn tillbaka!
 Vi vika icke långt ändå.
 Vi sjuta än att bergen braka,
 Och segren bli och höi der på.

När stridens söda bölja svallar
 Och dånit flyr från håll till håll,
 Då blir hvart skott, som från oss knallar
 En sång för Christad och Cardell
 Vi skapades att liften rensa
 Att hålla vakt kring Nordens pol:
 Och skönast våra hjälmar glänsa.
 Bestälade af krigets sol.

Vi för vårt krigs vapen bärna
 Som älskaren binner för sin mö

Men icke att sigren minna,
 En heigan vet och att dö
 I ärans värf ni stupa gerna
 Med harnnen och vårt svärd i hand
 Vi dö dock under segrens ofjerna
 För Oscar andre och vårt land.

af K. A. Mikander

"Det är vackert så." 6.

De klagas men, de klagas dermt
 Min gamle heders vän,
 Det öga ser allting så skönt
 som om det glott igen,
 Hvad som ditt sinne stämmer ned
 jag inte kan förstå
 Du är ju född att böja ned
 och det är vackert så.

Hvar gång du dig i spegeln sett
 så såg du väl deri,
 Att dig en sällsam ära skett
 att du fått meniska bli,
 Du är bland larver och insekt
 en sol att se uppträ
 Du är af adams stolta släkt
 och det är vackert så.

Vår ^{god} bist sporsam vara kan
 att ge då man vill ha,
 Ty den vill helst att människan
 skall komma själv och ta.
 I berg och floder fins det guld
 och om man frist går på
 Så kan man stoppa fickan full
 och det är vackert så.

Vår jord tar hand om vår person
 från början och till slut

Är man ej född med pretention
 så kan man stå sig ut.
 Om du i skogen gör en titt
 så kan du lita på,
 Att de har svamp och blåbär fritt
 och det är vackert så

Har du ej gratis fått förnekt
 att bruka som du vill,
 Och dito vatten sol och luft
 och snö och mänskhett?
 När sen du en förnyad hud
 snart sjunde år lär på
 Jag tycker sannerligt för Gud
 att det är vackert.

Och när till sist du andan mist
 och du är kroppen grött,
 En himla färd du gör till sist
 som du får kartorads fitt,

Hvim nit hanske en skönhet då,
 som du ej tänker på,
 Skall till din gras med rasor gå.
 och det är vackert så,
 af Elias Ellstads

Afskeds-sång. 7.

Farväl i sängen vill jag minnas dig.
 Glöm du i tygta döner intet mig,
 När litan stämmer upp sin bön till Gud.
 Då glömmen du rist ej din barndoms brud.

Min lutas stämna skall du ständigt bli
 Du skall bli själen i min poesi
 Blis lipet mulet blis det mörkt kring mig
 I dikten jag en välfärd flyr till dig

Blott i dikten jag dig skäda får,
 Blott nattens stjärnor skäda får min tar

Farväl till dess du hjälpen af min själ,
 Farväl, farväl ett innerligt farväl.

Hvart jag är till hvilket land jag far.
 Din ljupa bild står i mitt hjerta kvar,
 Likt svanens klagande på fjärran ö.
 Jag vill i toner lefa toner dö,

Blommans sol dröm är vårt lif så kort
 Vi sjunga älska hoppas och dö bort
 Men bort om grafven ligger himmelen,
 Och der fins äfen so för kärleken.

Nu skall du se jag drömt min dröm till sket
 Som budgom vid minda kvälat ut
 Och hälsar du mig någon kväll så klar,
 Ett mildt godnatt ^{med dig} jag säkert tar

Norrlanden. 8

Jag mins ett land der tysta stjärnegvällen
 Der mörka himlen klär i norstensprakt:
 Der under molnig hjälm de gråa fjellen
 Med isat pansar står kring dals på vakt
 Der mängen flod sig tumlar vildd från hällen,
 Och dånat rullar vidt kring fjärran takt;
 Der strömkarls harpan klingar öfver vägen
 Och månen kysser våta harpobågen.

Jag mins en natt så ljus lätt ^{varm} som dagen
 För blommans stämmer har den och en sol:
 Då leade i unga syskon dragen.
 Stå morgonen och grältn vid samma pol
 Då rakan stämmer vemodfulla stagen
 Och nyden doftar som en ängsviol:
 Der ljusa elfvor sväpa om i ringen
 Och öfver tupan glänser siffervingen.

Jag minns de gamla skogarna och landen
 Der dånande man under klippan far
 Jag minns den sjön den dunkelgröna stranden
 Sin höga mur kring blåa djupet drar.
 Der stod en gran och nickade på stånden,
 Och hjissan lutad öfver böljan bar,
 Der låg vår faders hydda invid fjärden.
 Och fri och lugn var denna vår afvanden.

Jag minns de många holmarna och dalen
 På blommor och på sångare så rik.
 O, står han kvar ännu den gamla dlen?
 Är hydan än den fröndna hyddan lik
 Der mången gång jag stod och såg i salen
 Her solen sjönk i gullad bakom en rik?
 From broder kom! ja, kom och räp mig handen
 Vi vilja åter till dit sköna landet.

Mänan. 9.

När mänan vandrar på himlen blå
 Och tittas in genom rutan då tänker jag
 Under stundom så,
 Och knäpper sakt på lutan:
 Utlod du är lyckelig du måna klara
 Som får så högt öfver jorden fara
 Och blott se på.

Wäl ser du dårskap företantal,
 Det kan jag väl hålla troligt;
 Bäd' älskan som förgiss af geal
 Och älskande som har soligt.
 Wäl ser du Tårar från ögat rinner
 Men sorgen aldrig upp till dig hinnes
 Det är så högt

O, milde måne! tag mig till dig
 Från denna jorden så tränga
 Helt så hast ingen skall sakna mig

Ly såna har du så många.
 Ja tag mig upp till dig i det höga
 Så slipper helt röst mitt matta öga
 Att gråta mer.

Och när jag här ej skall dröjas mer,
 Och gröna kullen mig gömmer,
 Du lika mildt uppi grafen ser
 Fast alla andra ~~gen~~ glömmes
 Då skall min ande då den får fara
 Till stjerne landen, så fritt förklara
 Min kärlek dig.

Unglingens Fantasi. 10.

Ur gnistande rött din skål vill jag dricka,
 I ungdommens färing förtjusande flicha,
 Med sångens och kärlekens goda förbund,
 Hos dig vill jag dröja med lyran en stund.

Att sjunga den sällhet som bor i mitt sinne,
 Så ren som den flyktande barmodighetsinne,
 Men felar mig toner då dansar min röst,
 Jag finner min styrka igen vid ditt bröst.

Då solen i vester sin strålkrona gömmer,
 På dig blott jag tänker ^{om} på dig blott jag drömmes;
 Hvar tidsande stjerna som bär sitt lilla tag
 Åspeglar din bild i den slumrande våg.

Om hafet vi se i de lugnast stunder,
 Och skåda vi himlen båd öfver och under;
 Din själ är den speglande blå ocean,
 Och jag är den sjungande dånande svan.

Ej födes en tanke mer ren än ditt hjerta
 Jag ser dig med oro och bortflyr med smärta;
 Vid första åkud af din hvisslande röst,
 En ljusringad engel flög in i mitt bröst.

O' le då ej längre, jag klagar och gråter,
 Der borta vi snart bli förenade åter;
 Jag lyss till din brisning och dricker med lust,
 Din glödande kyss utur drufornas must.

Jag gråter med tårar och sopar med smärta:
 Kom åter du hulda till älsklingens hjerta
 Snart rider sig Jorden ^{åter} till hred,
 Och lundarna klädes sin grönskan de skred.

När du sjunker ned i den nattliga grafen,
 Då brudes ett flusflor kring jorden och hafnen,
 Farväl all min kärlek, farväl all min säng!
 Vi träffas nog en gång fast väntan blir lång.

Der Öfvergifna.

11.

Ensam uti hela rida världen,
 Blott hos gud och med min vandringstaf

Nalkas jag med sorgen, skulden farden,
 Till den tyta undanvända graf!

Ingen glädjetår står mig nu åter,
 I boning vinkar mig till sig
 När jag bortgår, ingen maha gråter,
 Och när jag kommer, ingen hälsar mig.

Jag jag har en enda vän i världen
 Kom min togne, huld, och följ' mig nu;
 O, jag glädjes åt mig själv på färdan,
 Somnar du så rid min sida nu.

När en gång jag tappat vandringstapen
 Och lyres in på någon kyrkogård,
 Lagg då ned, och med en suck på grafen,
 Liksom en togen älskad minnesvård.

Även jag har älskat jag har älskats,

Nu min själ har inga känslor mer;
 Jag har misst lat allt vad jag har funnit
 Och min säng blott om förskoning ber.

Från.

12.

Fall, lätta snöflock fall,
 Och bödda gräpen kall;
 Dett bröst som, spjäder här
 Dett längtar svalhas der.

Och sen jag sänkt dit nu
 Fall snöflock fall än mer,
 Att jag må blija gömd,
 Lå gömd som jag är glömd.

Ly ingen moder skall.
 Besöka gräpens vall:
 Och ingen fader kär,
 Skall präga var jag är.

Dit ingen syster går ~~att~~
 Att fälla sorgens tår,
 Och ingen bröders bröst
 Skall sucka efter tröst.

Och ingen enda vän!
 Skall vända om igen,
 Att på den hvita sno,
 En högkonst blomma sto.

Och han som var mitt allt.
 Skall gå deröfver klallt
 Med bruden arm i arm,
 Lå säll se kärleksarm

Och fusna snöflock fall,
 Går gräpen dubbelt kall.
 Att stelna hjertan så,
 Går åter böja slå.

af Fredrika Bremner.

Necken.

13.

Necken han spelar på blåsan blå
 Och flöjt är att höra drupa!...
 Håpats små elfvor i ringdans gå
 Och stjärnorna tindra också,
 Men Necken när han emot himlen ser,
 När han sitt öga nur;
 Sjå ibland de stjärnor han druppe ser
 Freja emot honom ler.

Större än joddlipets gval är hans.
 Bruden han sökte g' fans
 Hocknen i stjärnor, och gämmen er glans:
 G' tärnor! gån ick till dans!
 Necken, vid harpan, på berg och dal
 Sjunger om kärleksgal,
 Gömmer sig sedan i grönskädd sat
 Stutar på elfkungens bal.

Flickans kärlek.

14

Men se hvad himlen strålar klar och blå,
 Tänk den som mången annars fingo gå
 Att höra näktregalens sång i gräll
 Att söta mamma bara du var snäll

Så tatte här den sköna Emma nyss
 Och trycktes på modrens hand en kyss,
 Men pappa hörde hvad den älskling bad.
 Lät flickan gå han till sin gumma bad

Med modrens ja den sköna Emma tog,
 Och hatt och handskar i en blick hon tog,
 Men far och mor di gingo båda med,
 En ganska god om och en tråkig sed.

Så gingo di till kullen där du vet pr
 Men då blif lilla Emmas kind så het

28. Skönt nedslagen uti sommar natt
Hon gick allt närmare der foglen satt

Och pappa gorde genast då sin rund
Och vänder åter om igen en stund,
Han glädligt sade kom så får du se
Hur näktgalen fångas ett två tre.

Han förde frun allt bortom till en häck,
Der såg de Emma stå så skön så täck,
Med näktgalen med en ängsvädd,
Som hyssar gap och hyssar fick igen.

Då slog förskräckt frun sina pänder hop
Och ville genast gifva till ett rop,
Men pappa sade; lugna dig Sophi,
Vi hört på näktgalen äfven vi.

Men hvad tror du att saken tag till slut,
Jo, innan ärets dagar runnit ut

29.
Då gångar Emma att stå brud så säll
Ly hon vill höra näktgalen hvar kväll.

Dett hvar en gång då kärleken hvar ren,
Så ren som hvita liljan på sin gren,
Nu obhulds blomman alltid rissnat har
Och endast, endast kärleken står kvar.

Hvarför skall smärtan hjerta här inne bo,
I detta qual jag finner ingen ro,
Blott för att plåga det arma bröst,
I hela världen hafver ingen tröst.

Ack, mart, ack mart, skall lojan läggas ner
I under gröna hullen der du ser
Och hvila der en sömn så sött så säll.
Till klockan slagit har den sista kväll.

Förväl! förväl! du är mitt allt förväl!
Du är mitt lif, du är min hela själ,

Farräl! Farräl! min stämma bliv så matt
Dess hvitkning knappast hois i still matt.

Skärkarlen.

15

På en ödslig höll,
Står mitt lugna fjäll
Bland de tumlande vågornas lek
Jag är bort glömd och arm
Men vid hafsmodrens barm
Är jag trygg som den rotpasta ek.

Jag är konung här
På de vilda skär:
Mina mödor de gipa mig skatt
Hvart jag sänder mitt löpp,
Drar jag skördarna opp.
Ur de dinnmiga fjärdarnas natt.

Mina åkrar stå,
Uti böljorna blå.
Mina ångar i svimlande djup;
Mina fjordar går vall
I de brusande svall
Der jag svänger min ilande slup.

Och en makes famn,
Är den lugna hamn,
Dit jag vänder om qvällen i frid:
Vid vår säng vid vår bön
Somnar dagen på ön,
Somnar hafrets och vindarnas stid.

Ingen ovän slår,
Mina hvita får
Der de leka på glittrande mark,
Fritet hat på min hy
Ligger smörknande sky;
Jag är from som min skuldra är stark.

Och som fisk på väg
 Är jag lätt i håg
 Och som morgon med vaknande vänd
 Är jag frisk och förgöjd,
 Och jag sjunger af fröjd,
 Och jag sjunger med rosen på kind.

Pris åt djup och grund
 Pris åt fjärdar och sund!
 Och åt den som har skapat dem så rätt,
 Pris åt honom som gaf,
 Oss en jord och ett haf,
 Och en himmel för längtande sjät!

Trubbdörens. 16

Nad sjöng jag för hon var i skilda länder
 Den samma alltid lika kuld och varn
 För hvar sjöng vi "Palermo" stränder
 För hvarn är vid kratern af visub
 Jag lärde hennes namn åt näktergalen

Wid alpen eco uti sveitsdalen
 Wid minsta Kaskartäll vid tivoli
 Men allt det der är nu förbi, förbi!

Wad led jag för! Jag älskade en blomma,
 En ornn sitt gift uti mitt hjerta smög,
 Den sugur blodet ädrorna bli tomma,
 Ornen log, och rosen log också
 Men i di långa natters qual jag kände
 Hur ornnens gift, sig i mitt hjerta brände.
 Och dubbelt skön mig tycktes rosen bli
 Men allt det der är nu, förbi, förbi!

Hvad dog jag för! min grap man bäddar redan
 Af hälften blommer och af hälften snö
 Det lindrar smärtan och det kylvr sedan
 Och glad som manen vill i säng jag dö!
 Wäl, är förvål det svåraste af orden,
 Hur mycket skönt fins ändå kvar på jorden.
 Kall är grafen mörker deruti.

Men alla gval är då förbi, förbi.

Längtan till Hespernet. (17.)

Vintern rasat ut bland våra fjällar,

Driparns blommor smälta bort och dö,

Himlen ler i vårens ljusa gvällar,

Solen kysser lif i skog och sjö.

Snart är sommaren här i purpurtagor

Guldbelagda asurskiftande

Ligga ängarne i dagens lågor,

Och i lunden dansar källarne,

Ja, jag kommer hälsa glada vindar

Utt till landet ut till foglarnes,

Att jag älska dem i björk och lindar,

Sjö och berg, jag vill dem älska,

Se dem än som i min barndomstunder,

Följa bäckens dans till klarnad sjö,

Trastens sång i furuskogens lindar,

Wattenfoglens lek kring fjärran ö. af Herman Luthenberg.

Fiskareflickan. (18.)

Var morgon jag ilar så glad ner till strand

Och skjuter min fiskarebåt ifrån land,

Och båten han gungar så lätt öfver sjön

Stannar der nere vid rosende ön;

Skynnda dig på,

Wid vassen vi få

Fiskar i näten båd stora och små.

Och långt ner vid dalen der björken står vit

Hon skymtar den ljufliga ön ända dit;

Till henne och fly mina tankar ibland;

Om söndagen styr jag min båt till des strand

Der aspar och lind,

Friskt susar för vind

Flickan, der borta, i vår är hon min.

Och vassen han står der så grön invid strand,

Och foglarnes sjunga så härligt på land;

Och hyddan vid berget inbjudande står;
 Skynda dig båt du der vila dig får.

Ljuflikt det är
 Fågunga så här

Waggande båten till den man har här

Och flickan hon gångar så glad ner till strand
 Att möta sin älskling, att säcka sin hand
 Och sluta af honom så troget i famn,

Der drömma om kärlek och kviska hans namn,

Ack görer du ä

Mig trogen och här

En gång i världen och sen aldrig mer.

Utrandraress. 19.

Vi för du så långt ifrån fädernesland
 Hvi seek du din hembyggd i nordens?
 Hvad var det dig dref från ditt fädernesland,

Det skönaste land uppi jorden?
 Hvart ville du hän, hvad låg dig i håg,
 Då pferan du för uppi skummande våg
 Från hembyggdens skogar och dalar?

Hvad vill du väl på främmande jord
 Derlorta bland okända gäster
 Hvad var det du sökt och fannej nord
 Men trodde dig finna i vester?
 En närande jord ju dig gaf ur sitt sköt
 Ditt dagliga bröd, då vad var det dig tröt
 I hembyggdens skogar och dalar?

Du saknade guld vid den nordliga pol,
 Men fans det bland främlingars himmel?
 O, var det ej nog, då den vänliga sol
 Göt ned från den bländande himmel
 Sitt bländande sken öfver åkrars mell
 Och lockad skördarvät bättre än guld,
 Ur hembyggdens skogar och dalar?

38.

Men om efter lyckan du styrde din färd,
 (som vinden hon far öfver jorden)
 Vi sökte du henne i främmande (land)world,
 Nog fanns hon här uppe i Norden;
 Hon log ju emot dig ur blommans och strå,
 Ur klappande bröst och ur ögonen blå
 I hembyggdens skogar och dalar!

Ranhända du for från en längtande mö,
 Som nu sitter hemma i Gället
 På vit om sin kind som den kyliga ond
 Der uppe på skyhöga fjället;
 Blott saknad och remsa i blicken är röjd,
 Sen du henne seek, hon ej smakat nåns fröjd
 I hembyggdens skogar och dalar!

O, hör du ej broder den manande röst,
 Som till dig från hembygden rusar;
 Vänd om till ditt land och till klappande ^{höst}
 Till dalen, der värbacken brusar;

39.

Korn broder och sjunk i vår öfjennade famn,
 Och aldrig du bor i en säkrare hamn,
 Än hembyggdens skogar och dalar!
 af Hagbert.

Jägaress.

20.

När du att gå från din maka?
 Fäfängt jag lindar min arm om kring dig
 Kan du ej sällheten smaka
 Längre i hyddan hos mig.

Inom dessa murar
 Blis mig så gäpft, jag vill ut det är höst;
 Mellan skogens furar
 Friare andas mitt bröst.

Hör du hur stormarna tjuta:
 Blott i vår hydda bor lugnet min vän!
 Lå mig i famnen dig duka

40. Dröm der om Selma igen.
Ljuft det är att glömma
Striderna mödorna dagens besvär;
Endast så du ömma
Wärdigt jag vilas mig der.

O, hvad jag ängslas och bäfar:
Tysande faror omgifva ja dig
När mellan klippor du sväpar
Ensam på obarad stig.

Blott på dig jag tänker
Och på vår son o, hur glattigt jag gås
Morgondimman stänker
Skönt med sitt silfver mitt hår.

Sonen i vaggan som luter,
Se hur ljuft hur hemmeligt han ler!
Se hur ömt han dig smeker
Hör hur din Selma dig ber!

41.
Blott för son och maka
Ilar jag skogarnes vildjur emot,
Vänder glad tillbaka
Lägger mitt rop för din fot.

Nu vid min slända så bagen
Skall jag då sitta och nämna ditt namn
Och vid fönstret åt vägen
Sträcka min längtande famn.

Glödhett på min panna
Bränner din kyss. jag vill ut, jag vill ut,
Ejst mig att stanna
Säkert du loftar till slut.

af J. P. Bronkhamm.

Littebarret. 21.

Jag kommer ihån Nobis jag.
Från operakällans glada kunder
För opera jemt jag varit svag;
Men mest för sånngen derunder.

För stora namn jag visst var öm.
För Almlöf Dalquist och för fler;
Men litte hilde Hammarström,
Och var förste man durn.
af August Blanché.

22. Norrlänningens hemlängtan.

Väl längtar du åter till fädernesstrand?
Mitt hjerta! Vi slår du aroligt

När bondemannens sminnen dig hviskar ibland
Om hembyggdins dalar förtroligt?
Föräpvis du ångrar den brännande lust,
Som, gäckande, dref dig till frammande kust,
Från hembyggdens skogar och dalar.

Hvad drömde du väl om den främmande fjärd,
Hvad sökte du fjärran i söder?
Och sökte du hjertan? Fanns det ej? Nord?
Hvar farnde väl trognare bröder?
Hvad sökte fjärran, hvad brände din håg?
Hvad såg du i söder, som du inte såg
I hembyggdens skogar och dalar.

Jag minnes min hembyggd vid dånande flod,
Der molnen sig hvilat på fjället;
Der aldrig skogen mot stormarna stod,
En gränskande sköld kring om fjället;
Der lifet var oskuld och friden blott log,
När solen var upp eller nattvakans slog

I hembyggdens skogar och dalar.

Väl sofer min fader, det sjungande haf,
 Vid grönskande strand honom sofer;
 Och björkarne gro dring dens alskades graf,
 Och pfatta sitt skagghvalf den öfver:—
 Men fädernetjället det blomstrar dock än,
 Och moder och vänner mig manar igen
 Till hembyggdens skogar och dalar.

Jag kommer, jag kommer väl fjärran ifrån
 En gång till att famna er åter
 Dock kanske för sent står den alskades son,
 Vid grafarnes ränor och gräter.—
 Och står då förskjuten, der alskade han var,
 Och klagar:— vid minnet af forntida dar—
 I hembyggdens skogar och dalar.

af
 E Schelstedt.

Soldatgossen.

23.

Min fader var en ung soldat, den vackraste man fan
 Vid femton år gevär han tog, vid sjutton var han man,
 Hans hela värld var ärens fält,
 Der stod han glad hvar han sig ställt;
 I eld, i blod, i frost, i svält;
 Han var min fader han.

Min
 Jag var ett barn när han drog bort, då fridens dag var slutt,
 Dock mins jag än hans stolte gång, jag mins den hvar minut
 Hans hatt, hans plym, den bruna hyn;
 Och skuggan från hans ögonbryn;
 Nej aldrig går det ur min syn
 Hur härlig han såg ut.

Det hördes snart från högan nord, när hären ryckte ned
 Hur han var käck, hur han var stark, hur i hvar strid han stred
 Så sadi han fått medalj också.

Det spordes snart att han fått trå;
 Ack tänkte jag i hjertat då,
 Den som fick vara med!

Och vintern gick, och drifran smalt, och det var tust och oår,
 Då kom ett bud din far har dött, han dog för ädla sår;
 Jag tänkte då jag vet ej hvad,
 Was stundom ängstli; stundom glad;
 Men mor hon grät tre dagar äd,
 Så blef hon lagd på bår.

Min fader slöt på lappas slätt, sin fana närmast i vid;
 Det sägs det var den första gång han blekna setts i strid;
 På Utlismalm, för Gustafs land,
 Min farfar dog med svärd i hand;
 Hans fader föll vid Willmansstrand,
 Han var från Carols tid.

Så var med dem, så blödde de, så has det ständigt gått;
 Ett härligt lif de lefat och ^{en} ett härligt död de fått.

Ack hvem vill stappla trög och tung?
 Skjgå i krig belt varm och ung,
 Och dö för ära land och kung,
 Se det är annan bott!

Jag är en fattig gosse jag, som äter andras bröd;
 Jag har ej huld, jag har ej hem, alltså min faders död
 Men klago är ej mitt behag,
 Jag växer högre dag från dag,
 Jag är en krigare gosse jag,
 För mig fins ingen nöd.

Och lifer jag tills jag blir stor och fyller femton år,
 Till samma svält, till samma kamp, till samma död
 Der kulor hvina tättest stå der skall
 Man finna mig också,
 Der vill jag och försöka på
 I mina faders spår.

af J. L. Runeberg

Aftonen

29.

Välkommen, välkommen du klara,
 Du stilla och ljufliga grått!
 Nu låter jag sorgerna fara,
 Du gör mig så glad och så säll.

En ängel, på glänsande vingar,
 Du skapar från himlarna ner.
 Du frid åt de lifande bringar
 Och svalka åt jorden du ger.

Du står mellan dagen och natten,
 Och talar försoningens ord,
 Och skönt, på de speglande vatten
 Försmåtar du himmel och jord.

Dit guld öfrer skarnes toppar
 Och blånande bergen du sår

Mildt läskar du blommornas knappar
 Med daggens balsamiska tår.

Och foglarnes glada och fria,
 Dem hoppet ej aldrig bedrog,
 De sjunga sitt Ave Maria
 I dal och på berg och i skog.

Hvad gör det att skymningen bruder
 Sitt flor? Hon är tankarnes ren,
 Hvad gör det att solen går neder?
 Hon kommer i morgon igen.

På purprade molnet hon blänker;
 Hon liknar de dödligas hopp;
 Ty knappt hon i vester sig sänker,
 Förän hon i öster går opp.

Nu låter vi sorgerna fara!
 Du bagnar vårt fruktiga fjäll.

Wälkommen, välkommen du klara,
Du stilla och ljufviga gräll!
af K A Nicander.

Du är mig kär! 25.

Du är mig kär! Från ungdomsdagar
Du varit solen i mitt lif,
Och hän till dig min tanke jagar,
Att finna frid från världens lif—
Du är mig kär mä mina öden
Bli ljusa eller mörka här—
Jag vill dockhvicka in i döden.
Du är mig kär! :

Du är mig kär! Den vägen villas,
Du endast för mig rätt igen;
Ty ej det högsta får förspillas,
Och högst af allt är kärleken.
Jag denna skatt vill boget vackta

Min fröjd, mitt lif, mitt allt du är,
Fäst vill jag stå och hvicka sakta
Du är mig kär! :

Du är mig kär! du är mig kärast
Af allt hvad lifet äger kärt.
Hvad renast gifvs hvad, högst, hvad, skärast
Jag i din själ mig finna kärt.
Du är mig kär i fröjd och smärta,
Och skiljer ödet geymt oss här,
Jag hvickar än med krossot hjerta,
Du är mig kär! : —
af

Wilhelm von Braun.

Norrländsk Folksång. 26.

Du gamla, du fria, du fjällhöga nord,
Du tysta du glädjerika sköna!
Jag hälsar dig vännaste land uppi jord;
Din sol, dina himmel, dina ångar gröna.

Din sol, din himmel, dina ängder gröna.

Du bonar på minnen från fornstora dagar
 Då fröjdadt ditt namn flög öfver jorden,
 Jag vet att du är och du blir hvad du var,
 Ack jag vill lifva jag vill dö i norden!
 Ack jag vill lifva jag vill dö i norden!

af E G Geijer.

Min lilla vrå bland bergen (27.)

Jag vet en vrå emellan bergen,
 En liten vrå som tillhör som tillhör mig,
 Der ingen fläda innästlas sig,
 Der ingen askuld skiftat färgen.
 Hvar än mig ödet kasta må
 Jag längtar åter till min vrå,
 Min lilla vrå bland bergen.

En kaja, högröd som scharlakar,
 Och bognare än ett palatts,
 Ger åt mitt läger skydd och plats;
 En rosen bräck är mitt sparlakar
 Hvar jag af ödet jagas må,
 Jag längtar åter till min vrå,
 Min lilla vrå bland bergen.

Der har jag stänkt en fånge enne,
 Som måste geira sig tillfreds
 Från den lilla hänga krets;
 Ty jag har bländat håg och sinne.
 Hvar än mig ödet drifva må,
 Jag längtar åter till min vrå
 Min lilla vrå bland bergen.

Min lilla Hildur heter fången,
 Och kärleken med blomsterband
 Fäst hennes hjerta fot och hand
 Vid kajans sångare och sången

Hvart jag af ödet kastas må,
Jag längtar åter till min vä,
Min lilla vä bland bergen.

Hon är befast, min lugna skydda,
Så otittgängelig som säll;
Ty märka skogar höga fjäll
Mot världens stormar henne skydda.
Hvart jag af ödet jagas må,
Jag längtar åter till min vä
Min lilla vä bland bergen.

Jag har sett samla flera flur troner,
Som påbisk barnalik till geus;
Men ännu står mitt lugna hus
Och ut ej af revolutioner.
Hur högt mig lyckan höja må,
Jag längtar åter till min vä,
Min lilla vä bland bergen.

Jag jagade i ungdomsåren
En brokig fjärr, prydd med gull;
Jag vilse gick, jag föll i skugg,
Jag slötte mig — än svida såren.
Men jag var lycklig nog ändå
Att åter hitta till min vä,
Min lilla vä bland bergen.

Att lyckans yra fjärr fånga,
Jag löper aldrig mer i kring;
Ty jag har lärt, att ingenting
Man minner då med mödos många
Nej: jag har lycka nog ändå:
Min sköna fånga i min vä,
Min lilla vä bland bergen.

af J. A. Wadmar.

Rosens doft.

28

J. Rosens doft, i blomsterlundens gömma,
Der friden bar emellan berg och dal.

56. Låt oss föredrömma lifvets vär!
Låt oss förglömma hjertats sår!
Och låt oss världen glömma. ;

O! Fråga ej hvad är att lycklig vara,
O! Fråga ej hvad är att vara nöjd?
Blott hör naturens egen röst,
Och göm dess ord uti ditt bröst,
Och sök att dem förklara. ;

ny Kärleks visa. 29

Skön är glädjen som en dag om våren,
Då lärkan står i blåa skyn sin dröj,
Må glädjen alltid följa dig i spåren.
Om Gud så vill, om Gud så vill.

Mörk är smärtan som en gräv om hästen
Och ditt hjerta hör en annan till
Min af allt jag äger dock den trösten
Att Gud så vill, att Gud så vill.

57.
När en suck sig djupt i grafen sänker,
Och du sluter matta ögas till,
Då sitter jag uppå din graf och tänker.
Att Gud så vill, att Gud så vill.

Da är lycklig du har hunnit hamnen,
Ensam står jag här vid hafvets skär,
Fäfängt, fäfängt, räcker jag dig handen
Då jag klagar, att jag ensam är.

Skild från dig jag inom syston ringen
Omfamnar älskarinnan mor och far,
Glöm inte då den vän som äger ingen
Ingen som förgifvar mödans dar

Skild från dig i narden ack hurgerna
Skild från i grällens dystre lopp
Skall du klarna någon gång o, stjerna
Du som i dunkla kajan lyser opp

Näktergalen.

80.

Det viskar uti den stilla dalen,

Hvem viskar der.

Det är ett slag utaf näktergalen,

Det bäcken är

När bäcken stannat tyst foglen är

Det är väl annat som viskar der.

En jungfru satt med en krans i håret

Vid viskers bäck;

En ängel skön som en ros om våren,

Så frisk och täck,

Hon viskar troget sin smatt är lång

Och hemsk är skogen kom hem engång.

Det suckar uti den stilla dalen,

Hvem suckar der.

Det är väl dupans klang i alen,

Det bäcken är:

När dupan lilla ej suckar så

Och Res, står stilla hvem suckar då.

En yngling innom fängselmuren

I märket satt;

Han suckade och kring naturen:

Ljöd suckat matt.

Jag kommer klara men när vet Gud.

Låt hjedjan svara, hon är min brud.

Den fångne ynglingen dog i bogan

På Fallkenburg,

Och visshermön uti dunkla bogan

Hon dog af sorg

När svanen landar vid blommig skär

De trogna andarna mötas der.

När solens första strålar glimma

På klippan rand.

Och hvita silver fiskar stinima
 Vid stening strand.
 Enkvar som fiskar grant höra han
 Att när hon suckar då viskar han.

Blomman och Fjärilen. 81.

Jag såg en fjäril kring en blommas svärma,
 Som radnande och blyg på ängen stod,
 Han hade eldigt mod och kyssar varma,
 Och lilla blomman han i famnen tog.
 Jag vet en blommas jag - o! fick jag svärma
 Omkring den blomman liksom han,
 Af hennes kyssars glöd mig sedan värma,
 Tills jag i hennes famn förbrann!

Ack! till den blomman jemt min tanke dar.
 Dess lifva bild i drömmen växer opp,
 När sig dess öga mig mitt öga blickar

En himmelsk värld då randas för mitt hopp
 Den blommas, vassna gerna, minnet blommar.
 Dock epigt i min själ, ty kärlek är
 Den luft, som andas i din glada sommar,
 Och evig trohet är den frukt du bär.

af

Otto Lindblad.

En hjertlig suck till erigt minne,
 Jag egna vill åt dig
 Ty i mitt bröst din bild bor inne,
 Förgät ej den som älskar dig.

Den 12 Juli 1882, bör jag komma ihåg
 För L.-s skull

Kunde sjunga en visa så skönt,
 Läkert jag sföng till din ära.
 Skulle jag binda af blommor och gräs
 Kransar som du skulle bära.
 Men som jag nu ingen sångfågel^{är}
 Blommor och gräs icke gården nu bär
 Ej något dera af mig du begär
 Uppå din samsdag den kära.
 Jag är ett barn af naturens rike
 Men tryckes hårdast af naturens lag
 Jag är så arm jag äger ingen like
 Den armaste är ej så arm som jag
 Jag eger ej en gång mitt eget hjerta
 Ej du - Fortrollerska det stulit har -,
 Och en oliderlig utsäglig smärta
 Du lämnat i mitt hjertas ställe kvar.
 Dock är du kall som is med dubbelt hjerta
 Jag utan hjerta är blott eld och smärta

Hvad är lifvet?

Lifvet är ett värlande haf, och vi människor
 äro farkoster. Se der ett ståtligt skepp, som
 med fyllda segel ilar framåt; "fast silja" står
 vid rodet och bestämmer kursen, "förtänksam-
 het" sitter i toppen som utlik, och "förståndet"
 tjénar som lots. Stundom möter det motvind,
 det gör några kryssningar och när slutligen målet.

Se der en liten full, som dansar fram öfver
 vågorna så lätt och behänd som om intet djup fun-
 ners der inunder: den hvirflar en ström, han drages
 in i de glittrande, skummande vågorna, han malhas
 en stark hvirvel och drages med den ned i djupet.

Der kommer en bogserångare, Hvilket prestande!
 Men hvormed är då prämen lastad, som han drager?
 För med "missnöje" och "sårmod", och det är hvad som

gör vägen lång och arbetet tungt.

Aren härthän den stäcks lilla rodbåten?

Hu den arbetar sig fram öfver vågorna!

"Döglen" sköter årarna och kälken styret.

Han söker uppnå strand men förgäves; har pejlare
djupet, men finner ingen fast botten. Har känner
sig så ensam och öfvergifven på det vida hafvet.

Fluru gema ville han icke medfölja någon seglar
på den långa färden, men då ila honom alla förbi.
Framåt måste han likväl, och framåt går det;
än sjunker han ned i vågorna, än är han uppspä-
dens rygg, för att nästa ögonblick åter nedsjunka.
Skall han ensam nå stranden? Skall kanske styr-
mannen mot sin vilja föra honom mot någon
klippa för att krossas.

Här är en båt, som går sina bestämda turer; inga
hinder möta så länge maskinen arbetar och ångan
är uppvärmd. Den längtar icke efter det "villande haf",
Den går helder den händavägen på lugnare far-
vatten.

Se der en båt som lössyckt sig från stranden
Utan styren och utan roder begir den sig ut
på det förfärliga hafvet: hur vaggas den icke här och
dit; hur måste den icke följa vindens nycker! Skall
någon berga den, innan den förgåtts i vågorna?

Ja, lifets haf. bär många farkoster. Lycklig den,
som nått sitt mål, som haft kraft att kämpa
mot storm och motvind och som med
"förtrostan" till styrman, funnit rätta vägen
genom "Dödens" suna till "Livighetens land"!

64. Sång för Jämtlands Fälgjägare 58

1) Det röi sig, det brimla vid skogens byn,
 Gevären blixtra mot dagen,
 Och hurra-ropet flyger mot skyn;
 Då gläder sig döden med bistert syn,
 Ty hans förpostkedja är dragen,
 Och framåt hon ilar, från trakt till trakt.
 Dett är svenske män, det är Jämtlands jägt.

2) Vi jagar som björnen han jagar i Nord,
 Som lejonet jagar i Söder.

4) Stån trygg, i hyddor i dalarnas natt,
 Stån trygg, i möffjällar höga,
 Der stjerne kvalpet sin krona satt!
 Och storsjön, blicka mot himlen gladdt,
 Du fjällens märckblå öga!
 Kring er och kring fädernes gräpar på vakt
 Stå Svenske männer, står Jämtlands jägt.

3) Dock - deras jägt är för glömskan gjord;
 Vårt villbräd är det skönsta på jord:

En Sverges orsän, som blöder.

För Sverges ära, för Sverges makt,

Öper berg, öper dalar skallar Jämtlandsjägt.

3) Bespara dig flykten och fall med mod,
 Du ovän från östan, från sunnan!

Bakfter dig ilar skidlöparen god,

Och aldrig irrar hans vengor lod;

Med lifvet du kommer ej undan!

Då den har döden sin hand sin lagt,

Som råkat i skotthåll för Jämtlands jägt.

Du fastulänska, du fria jägt,

Som jagar för landet och kungen;

Då faran gipar ej jägaren akt,

Han liker med henn så öförsagott,

Och döi han, så där han besjungen.

Och tusenår iso i fädernetrakt

66. Upprepa sången om Jernatlands jakt.
af.
E Tegnér.

Kärleksvisa.

83

Så står den hela naturen
Så står den brudgom och brud
Allt ifrån början till slutet
Hon lofat mig trogen att bli.

Ej guld eller silver som glimmar.
Ej gods eller gårdar jag har.
Så egen jag likväl ett hjerta.
Som aldrig kan skiljas från dig.

Ej Fader ej moder jag häper,
Uti denna världen så står
Dessa min älskling jag beder
Du aldrig förskjuta din vän.

67.
Min ungdom den har du försvillat
Mitt hjerta det häper du fött,
Min oskuld den har du borträpat,
O, älskling O, älskling jag ber.

Jag var en olyckligen gosse.
Jag var på mitt adertondeår
Jag blef af en flicka bedsagen
Att henne mitt hjerta jag gaf.

Olyckliga Flickor, är alla
Som ännu bedsaga sin vän
Som tänker bedsaga en gosse
Som står i sin blomstrande knapp.

Brudgummen till brudern.

Ej hastighet min egen vän
Jag några ord ej vill försumma
Att säga dig, tänk tän på den sin

68. Du blifvit här min lilla gumma.

En unghard mången vana har
Som ej så lätt möts bort af tiden,
Men hvad han härnäst önskar kvar
Dett är att hemma ega friden.

En gammal vän min päpa är;
Som ej får visas sura minur
Om ock den faller till besvär
Med tvättningen utaf gardiner.

Mitt skrifbord är min helgedom,
Som näst för dig mitt hjerta klappar,
Rör ej dervid och vänd ej om
Den minsta utaf papperslappar.

Och går jag ut, så fråga ej
Beständigt, när är du tillbaka,
Ty då kan det lätt hända mig

69.
Att nassas för min hulda maka,

Och slår jag någon gång mig lös
Bland vämmor vid bäden, Emma.
Så vill jag ick se dig bös
Ty du blir der ej roligt hemma.

Och antag ingen butter min
Om jag är artig mot vämminnor,
En furia är jalousie,
Som undviks utaf kloka kvinnor

Och granfrens nya schardt är på
Så happens jag du inte gråter,
Om du ej maken strax kan få,
Då ej min kassa det tillåter.

Bjud gärna uppå kaffarup,
Men ha ej karringa till vasaller,
Ty dem begagnar hin som knep.

Att stifta ont igenom spallur.

Var huslig, Emma, god och mild
I handling, som i ord och gester
Och håll dig ej från kyrkan skild,
Men spring ej epter läsarposter.

Var hjälpsam och så långt du kan
Mot dem som moders böddar trycke
Och dölj ej något för din man
Ty då du stjäl din egen lycka.

En värdighet min smälla du
Man bör ej sätta bakom ljuset,
Glöm aldrig af att du är fru
Och jag är huru uti huset.

Till Sveriges ynglingar. 34.

Tränka yngling dig lär
Att hantera gevär,
Ladda fermt, skjuta kulan i prick!
Den ej detta förstår
Som en tölper han går
På sin kropp har ej hållning och stich.

Rätta upp din figur
Och stå rak som en fur
Visa klart att Guds afbild du är
Uti hela din kropp
Ipsån lå och bärp
Och att Nordmannagry i dig är.

Ledig var i din gång
Utan flärd, utan tvång,
Sticka dig uppå kassamanér.

72. *Skvad plogen du kör,
Eller lian du för,
Eller står under cheas baner.*

*Wäl i landet det går,
När hvar yngling förstår
Rätt sig föda i atletes svett;
Dock dertill är ej nog
Kunna sköta sin plog
Man bör och kunna sköta musköt.*

*Ty än hända det kan,
Att en fiendeman
Lyster träda förnära vår gräns,
Då föntan allt prat,
Hvarje man som soldat
Skall stå fram och slå till så det käns.*

*Trotsa ej, blif ej blek,
Om till krigan lik*

73. *Isa bjuder en dag dig att gå;
Lungt men hållfast se upp,
Visa så, i din kropp
Att du mod har och krafter också.*

*Ur ditt lid aldrig vik,
Om ock kulors musik
Sjunga dödsång för dig med sin låt,
Om en träffa dig skall,
Kopa glad i ditt fall
Till kamraterna: hurrah, framåt!*

*Skön är döglan ändå
Af en kula att få
Under strid för sitt Fädernesland,
Fastän döden hon gap,
Arstod på din graf,
Reser hon med sin blodiga hand.*

Opfer dig i dödgrift.

Såa skrifver en skrift
 Båd' för forntid och kommande dar.
 Hur med svenskt mannamod
 Der ditt lif och ditt blod
 För din kung och ditt land offrat har.

Kommer så hverje vår
 Erupen blomsterbesår,
 Lärkor sjunga i himmelens höjd;
 Under ungdomens glans
 Stiger sagan der fram
 Och besjunger ditt minne med pröjd.

Efter döden att se
 Så beprisad sig bli
 Är den skönsta den lifvaste syn
 Och om Himmelens pröjd
 Kan bli lifad, förhöjd,
 Bli den visst det för dig af en skyn.

Landets skönaste hvar,
 Svensk yngling, vak opp,
 Såa bjuda med vapen till dans.
 Vapendansen dig lär
 Dansa så att du skär
 Undan den åt din hjerta an kians.

Grenadiörens sång. 35

Ur grupans svarta, sjukt ur grupan marva,
 Och en förtjusnings tärna vågar dansa,
 En drottning uppi tron
 Det är för mig kanonen
 På den jag lägger glad min hand
 Jag höll min ed i mot och med
 Jag höll min ed i mot och med
 För konung, för flickan, för fädernesland.

Hör du min hjertas stolta brud du sköna
 Min trohet in i döden skall du röna

Ligt sång af näktergalen
 Likt klockans skag i salen
 Du såpat med din stämmas ljud
 Med ett förbund hvar dag hvarstund
 Med ett förbund hvar dag hvar stund
 Är du mitt eko min hjertas brud.

Men skall en annan öckfult dig omarma
 Och hvila hjertat vid ditt bröst det hvarma
 Då vudgas jag och strider,
 Likt harmens låga sprider,
 En blick uppå din sväns fäst
 En blick på dig det ardrar mig
 En blick på dig det ardrar mig
 Och slagen varder den jerspe gäst.

Men när min aftons skymning börjar tockna
 Och den förbränd lampans flamma stocknar
 Jag somnar på slätten
 Vild krossad lavetten

Och räcker min kalnade hand
 Jag höll min ed i mot och med
 Jag höll min ed i mot och med.
 För konung för plickan för fäderns land.

J. en undargörnd dahl. 36.

J. en undargörnd dahl.
 Mellan lindar och al.
 Står min hydda och ensam i den
 Bar jag skild från en värld
 Som med atack och flärd
 Lönar rikligt hvar menniskonen

Egen man jag mer är,
 Lyckligt lever jag här
 Jag ej krusar en enda stjärn
 Sjelf jag gläds min jorden

Ujelp jag duckar mitt bord.
 Är min egen så herre som träl.

Rikligt jorden mig ger,
 Kläder föda och mer.
 Ej den största moharken han har
 Nöja jag är med min lott,
 Deppför sjunger jag glatt.
 Och ej grubblar på kommande dar.

Sladder lögn och förtal
 Hittar ej till min dal
 Får ej rum i mitt pudliga bo,
 Höghet ryckte och och namn,
 Och en grinnsomjuk famn
 Syns mig sämre än trufnad och ro.

Fista modet. 57.

Här om där jag gick att promenera
 Jag stötte på en högt koreas figur,
 Hvars delikata menckliga natur
 På smärningom jag lärde mig sentera.

Det var ett väsende utaf det kön,
 Som här i verlden allmänt nämns det täcka,
 Hvars ösyn strax — det är ett gammalt rön,
 Hos mannen plägar omma känslor väcka.

Det syntes tydligt, nästan allt för tydligt,
 Tack vare det famösa plagg han bar,
 Att det en äkta Evas dotter var,
 Som tror att allt, som är modernt, är pryddt.

Sen nedre del hon med en kjal betäckt,

Som icke är så lätt till att beskrifa,
Den stöt uppåt kring dess former käckt.
För att ett rätt begrepp om dessa gifva.

Men under — under — under — ryggens slut:
Der var den hårt och tvärt tillhopadragen
Och bunden fast, för syn skull, med en knut
Som satt der likt ett hängsl för behagen.

Kring benen åtmärkt på ett vådligt sätt,
Den slängdes kring uti ett enigt Lög-Lag:
För hvarje steg hon tog om än så lätt,
Den slog ett uppröriskt ängsligt tick-tack.

Och hennes öfrar del min synen förlät,
Men jag är trängd till att röra vid det! —
Ack Herre Gud, hvad liput det satt åt!
Gud vet, hur barsa hon var kommen i det!

Det visade konturerna så klart.

Att man omöjligt kunde toga mist,
Och mycket som man föint icke vinst,
Blef genom dess bemodling uppenbart.

En smula hären såg jag barmens rundning
Och hela denna lifan skulptur —
Jag stängde strax min fantasi i luren,
Flog ögat mer och föll i öfverbegreppning.

Hur tusan sporde jag mig kan det vara
Att kvinnan i ett dyligt plagg sig klär.
Och exponerar sig helt öfver så der?
Hur skall man detta fenomen förklara?
O

Och jag påfrågar fan ej annat svar
Än det, att skälet måtti vara detta:
Hon vill sitt ljus ej under skäpans sätta,
Hon vill nödrändigt visa hvad hon har.

Ly så att helt hon blotta vill behagen —

Åh, gubbar att tänka bara så!—
 Hon vill dem blygsamt dölja, men ändå
 På klart som möjligt lägga dem i dagen.

Hon också dem vill välla grym förtro
 Som intet i den vägen ha att visa—
 (Må mina sinner dem skänka nödig lisa!)
 Se des det nya lifets glimlighet!
 af den som skriper under marken L.

Ny italiensk visa. 38

Den italienska flickan.

På Italiensk rider der min vagga skött,
 och min barndom hur lycklig den var,
 der jag egde ett hem vid den stilla flod,
 der jag egde ett moder och far.

Här jag träpade kring full af frid och fröjd
 kring dalar och blomstränder pått.

Ung jag min visa och sof så mjukt,
 mången gång under himmelens tjukt.

Men den tiden har flytt; mina pentonär
 varit rika på rullingar nog.
 låt mig se det är ridan det fjärde år
 sen min fader på slagfältet dog.

Och min moder hon lades i graven ^{högt} innan
 Och den dagen den glömmar jag ej.
 så långt ner de beuro de seita bort,
 och de mullas i graven igen.

Här är skönt. det är sant sköna vinturizma,
 och skön dräjände sommarsolglans
 O! här vill jag lifa och här vill jag dö;
 Om inte Italien fans.

Men lyckas! Ack säg mig, hvor finnas den
 mig den flys mig så villt apurallt,

Ty för den som på jorden ej eger en men
 Plöjde lifet är ödeligt och kallt.

På lunka vi så småningom⁸⁹

På lunka vi så småningom
 Trän Bocki bullar och turnullt
 När döden säger grann hem
 Ditt tinglas är nu fullt.
 Du gubbe lägg din krycka nere
 Och du, du yngling lyd min lag
 Den skönsta nymp dik, åt dig ler,
 Inunder armen tag.
 Tycker du att gräpen är fördjup
 Näräl ann så tag dig då en sup
 Tag sin, dita en, dito två, dito tre, så dö du nöjd an.

Du vid din remmare och press
 Rödbussis och med hatt på snid

Snart skidau from din bikknesse,
 I några smarta lid.

Och du som pratar der så stort.
 Med band och stjernor på din rock.
 Ren snekarn kistan färdiggjorda
 Och hyflar på den lock.
 Tycker du att gräpen är fördjup. etc.

Men du som med en trumpet min,
 Bland regler, galler, jern och lår,
 Dig hvilar på ditt pennings skrin
 Inom din stängda bås!

Och du som snart^{ojdk} slår i kras
 Boteljer, speglar och pahal!
 Bjuda godnatt, drick ut ditt glas.
 Och häls a din rival.

Tycker du att gräpen är fördjup. etc.

Och du som under titthars klang
 Din tiggarslep förgyllt hvart är,

Som knappast har, med all din rang
 En skilling till din bår
 Och du som ilskan, feg och lat,
 För dömmes saggan som dig kvälpt
 Och ändå dagligt är plakat
 Till glasets sista hälft
 Tycker du att gräfen är fördjup, etc.

De som med Martis fälttjänar
 I blodig skjorta sträckt ditt steg!
 Och du som tumlar i spalen,
 I Claris armar feg!
 Och du som med din gyllne ~~hok~~
 Vid templet gendjurd reser dig,
 Som risstar hufvud, låda och klack.
 Och för mat öppend krög!
 Tycker du att gräfen är fördjup, etc.

Men du som med en ärlig min,

Plär dina vänner häda jämt,
 Och dem förtalar vid ditt min
 Och det liksom på skämt
 Och du som ej försvaras dem
 Fastän ur deras flaskor du,
 De väl kan slicka dina pem
 , hvad svarar du väl nu?
 Tycker du att gräfen är fördjup, etc.

Men du som till din återfärd,
 Ipsån det du till ber det gick,
 Ej klingat för din saska värd,
 Fastän han sopar drick!...
 Drip sådan gäst från mat och min,
 Kora honom med sitt anhang ut,
 Och se'n med en avänlig min
 Ryck remman ur hans tret.
 Tycker du att gräfen är fördjup, etc.

Säg är du näja min grann, säg,
 På prisa värden men till slut
 Om vi skall en och samma väg,
 På följans åt; drick ut!

Men först med vinet hvitt och rött
 För vår värdeinna begom oss,
 Och halhorn sen i glasnen pritt
 Vid aptonstjernans blass,
 Tecker du att, glasnen är fördjup
 När väl ann så tag dig då en sup.
 Tag dig sen, dito en, dito två, dito tre,
 På där du näjdar!

C M Bellman

Den öfvergipra. 40.

Kom blicka in på en kyrkogård
 Der är en graf med en minnes vård
 Och invid grafen en fläcka står
 En blomster krans pryder hennes hår.

Hon ser till grafen med tårfull blick
 En suck ifrån hennes hjerta gick,
 På grafen synes hon digna mer,
 Och tystt en bön hon till himlen ber —

O, Alma! Alma du flytt från mig,
 O, låt mig dö låt mig följa dig,
 Ty ingen glädja här finnes mer,
 Men snart, och snart jag dig åter ser.

Belyst af stjernors midda glans
 Den graf jag fryder med denna krans.
 Den har jag burit uti mitt hår,
 Ett minne utaf vår barndomsår.

Snart har jag kämpat ut striden här,
 Och jag för fly dit ej grafen är
 O, huru lycklig blir jag ej då,
 Der, Alma skall jag dig åter få.

Och nu farväl all min sällhetstid
 Farväl all glädje all präja och friid,
 Farväl all kärlek som göekat mig.
 Farväl, farväl jag ej glömmar dig

Farväl du fogel till hvilken sång,
 Jag här har lyssnat så många gånger,
 Med västanvindens jag söker här,
 Jag söker ännu, farväl, farväl.

Farväl i blommor som här så ömt
 Har mina qval i ert sköta gömt,
 G. skall mig här ej mer gråta se
 O, hälsa blott till den älskade.

De västanvindar som mitt sällskap är
 Som säkert hvett. hvem jag hållit här,
 För sista veckan i till hans famn
 O, säg ni trappas med grärens sand.

Farväl du stjerne som kvistar matt
 Som lyst mig i min lifnads natt
 Farväl allt som för har glätt mig här
 Farväl si Alma mig väntar der.

Mot himlen blickas hon upp och ner
 Och pluckar trådet ej klaga mer:
 Ty hon fick följa sin kära vän,
 Och upp i himlen hon funnit den.

En ny och nöjsam sjömanssång ^{41.}

Med våta ögon ser jag på bäljorna de blå.
 Som rasande och vilda mot klippväggen slå;
 Ty långt i fjärran är, den vän jag har så kär,
 Och jag hans bleka lilja på stranden väntar här.

Till hästen är jag åter hos dig mitt angarif,
 Då sade han och slöt mig förtroligt till sitt lif.

Ly dagarne de gå; och böljorna de slå,
Men inte kommer vänner här än jag längta må.

Jag suckar och jag klagar, jag tårar och jag ber.
Och syssjån de som falcken utäper häpnet ser,
Ly långt i fjärran är, den vän jag har så kär
Och jag hans bleka lif på stranden väntar här.

Emellan oss är skog och sjö emellan berg och dal.
Emellan oss är frid och fröjd och äpen sorg och gal.
Ly dagarne de gå, och böljorna de slå
Men inte kommer vänner här än jag längta må.

Ack om jag hade vingar som foglen höjdt i sky,
I denna natt jag skulle till andra länder fly;
Ly långt i fjärran är, den vän jag har så kär,
Och jag hans bleka lif på stranden väntar här.

Jag länge har jag väntat nu är min enda tröst,
När hjertat icke längre mår klappa i min bröst.

Och inga dagar gå, och inga böljor slå,
Då får jag råka vänner i himmelen den blå.

Fader Morits. 42.

Fader morits här!

Spärra igen dina skor:

Kom, tag ditt valdhorn! — Jo kära mor! —

Pumpa tochten och blås,

Wickla fram din krås,

Och stå ej som en gås.

Talja mustascherna,

Min son,

Och vältra fastagerna

I usån

Öppna kärl och sprund;

De är stark, din hand,

Stålt, prodig, frisk och sund. —

Mar på tuppen! du
 Är en ståtlig fru,
 En rasker gumma. — Här min pilau!
 Fast jag just nu i vår
 Fyller sjutti år,
 Så vet, att jag förmår
 Brattas med drängarna
 Och slåss
 Och tumla i sängarna
 Med toass.
 Se min ledna barm,
 Licken knubbig arm,
 Och känn hvad jag är varm.
 Sätt perucken rätt,
 Walda strumparna nött,
 Tag fram skobärsten smärq din släpplätt!
 Der i burken du sett,
 Der är iöter och fett:
 Kom bada lädret helt!

Fall ej på flaskorna
 Min vän!
 Min son, knäpp damaskorna
 Ingen.
 Si så der!... Charmant!
 Nu är du galant:
 Kom, kyss din gamla tant!
 Tag ditt valdhorn. — Topp! —
 Låt nu fönstret öppn,
 Och blås för Fröjas präktiga tropp
 Der ses du en vagn
 Ge nu valdhornen klang
 Och gör din komplimang!
 Klappa i händerna!
 Stör tack!
 Och hviolla i gränderna
 Ett parck!
 Det gör ingen ting
 För med vagnen kring.

Och spring mot Ulla, spring!

Kors, hvad blomster, flor,

Pilhesstrumpor och skor

Och guldur, guldur, guldur, min bror!

Maka åt er på bror,

Släpp nu fram den halikon!

Blås upp en ståtlig ton.

Fukta pahalerna

Och vänd!

Och pistka fiskalerna

Ur gränd!

Drag för tusan fan

Får i den sultan,

I hjöl och falbolan!

Jag ger balen fan,

Alla nympfer i stan:

Skenbarlig satan står i sultan,

Med sin svarta klu.—

Ä' de listiga? — Jo,
Jo det må mutter tra.

Ändå om grällarna

Blixt full

Plår jag mamsellerna

I kull.

Med godnatt, parväl! —

Rem, slå vad, i gräll

Har Merit sin mamsell.

C. M. Bellman.

Krigs sång. 43.

På knä vid Warschau tusen gångar eden

I detta krig vi lossas ej ett skott

Till Blackpjell uppåt trumman ga slut leden

Vi griper an med bajanetter blott

Men var en trogen Polacksonen fins

98. Han ställt det fjerde regimentet mins.

Men när vi sän vid Praga blodigt ^{stridde}
Var det med kurt? Nej bajanetter blott.
Och när vi död i Rysska leden spridda
Då hade ingen lassat än ett skott.
Men sprången Praga, Praga ges besked
Hur tappert fjerde regimentet stred.

Men när vår ören sän vid Östern länkar
Låt tusen eldgas spruta dödens bloss,
Att i han hjerta våra uddar sänka
Med bajanetten väg vi byter oss
Men sprången Länkar om vårt mod
Der glänste våra spjut i sol och blod.

Der många tappra männers hjertan brista.
Der var vårt vapen bajanetter blott
Der mången kamp i våldets makt vi missta
Der hade ingen lassat än ett skott.

99. Der Wetchselns satten plys till kaptet södt.
Der har det fjerde regimentet blödt.

O, ne, det grider kring palads och kaja
Här sapsas nö i söder och i norr.
Wårt arma land är smidt i fern och baja
Fins ej ett Polen mura på vår jord
War man som ej är död är fogelpri
Af regimentets sista kompani.

En dimmig grätt vid Polska sidan stanna
Fju grenadjerer in vid Preussens gräns
Med djupa ärr och meln på teknad panna
"Warda"! Det skallas fästningskedjan späns
Då sberas en i landsflygt drifren i
De sista öja af sista kompani.

Farsäl i bröder som fåtr glada stupat
På ärans fält med ett omättat spjut
Vi lifer än fast såren äro djupa

Men med vår frihet är ett efrigt slut
 När Gud i himlen snart är det förbi
 Med regimentets sista kompani.

Maj-Sång. 44.

Se, öfver dal och klöfta
 Den unga majsol ler.
 Sin isbjelva berjen lyfta
 Från ärrig panna ner.
 Men ännu sopar jorden
 Och böljan fångblad står.
 Ach, våren här i norden
 Har slipper i sitt hår.

Likmycket! Snart han träder
 Ur saggan fullväxt opp,
 Med sina västan väder.

Med sina blommors knäpp.
 Snart står han högt på fjällen
 Med vårens nakna sol,
 Der morgonen och qvällen
 Satt möte sin i fjöl.

Men ack hvad rop jag hörer
 Se, krigets båge spänns,
 Och åter dundran körer
 Sin vagn omkring vår gräns.
 Med våren flyga morden
 Som lästa palmar ut
 Och Söden famnar Norden
 I enrige till slut.

Med nordstjernan i pannan.
 Den ädla Freja står,
 Och frågar om hvarannan
 Lätt mod och sina sår.
 Förstolt att frukta skaran.

För vis att rita den,
 Hon vinkar tryggt åt faran
 Välkommen gamle vän!

Och redan fylles fältin
 Af hennes kämpatrapp,
 Och redan ripa Belten
 Med dån sin bryggas app.
 Ur högen fädern kalla
 Med dopfontida-röst,
 Och fjällen hålla alla,
 Sin sköld för Nardens bräst.

Från Lidstjälps Oden vakar,
 Sin thron han upprätt håll,
 Fast Loke jorden skakar,
 Fast och hans Balder föll.
 Bredvid hans sida flammor
 Den starke Asa Thor,

Och lyfter med sin hammars
 I hvilken däden bor.

Wid Aldas hrita vatten
 Står tyst den höga Skuld.
 En runa märk som natten,
 Hon skär i skäldens guld,
 Gudinnan! Folkens öden
 Du skrif på vår bott
 Skrif farorna, skrif däden,
 Men skrif ej trældom blott!

O! Fjörn är bajans nesa.
 Skall trycka denna jord,
 Fjörn tysaniets skall resa
 Sin thron i väldig Nord,—
 Fjörn drabba Thor med flammor
 Litt folk, som skall för gäss,
 Och fjällen stärra samman
 Ett kummel öfver oss!

Låt slapen pepsent klandras
 Den milda tidens gång
 På bergen vill jag vandras
 Och diktas segrens sång,
 Till åter utur striden
 Han vänder till vårt land,
 Med friheten och friden
 Som byten vid sin hand.

Drick mej i benen broder
 Drick mad uti din själ!
 En skål för hjältars moder!
 En skål för snaras väl!
 Om Rota vill dig skicka
 Till fädern, lycklig du!
 I Wallhall för du dricka
 Den samma skål ännu

Den ofvergifne älskaren.

Färgäres uppå stigar jag dig att mäta går
 Jag rapar, lyssnar, och jag rapar åter.
 Winden är som blåser den bäljan är som slår,
 Men vännens röst sig inte hära låter,
 Se, skyarna di gå, på himmelen den blå,
 På ilar mina tankar och ingen hvila få
 Förän jag finner vännen den jag söker.

En tid det var så roligt den tid försvunnen är
 Då vänskap du för mig i hjertat hyste,
 När jag var uti handen då var du för mig der,
 Det minnes himlens stjärnor som oss lyst
 Ja, löftet du mig gaf, att bli min tröst och staf.
 Om ^{än} det vare stjern än det stasa vida haf
 Det rymer aldrig glädjen som jag kände.

En vinter har förflutit den vintern var mig lång,

106. Jag änskade honom mängen gång till ända.
Du var i mina drömmar du var uti min sång,
Du var i tankarna hos mig ju ständigt.
Wären återkom, fast grön; med glädje tom,
En annan fått ditt hjerta som var min egendom
Jag aldrig der på tänker utan tårar.

Jag har älskat fader, och jag har älskat mor,
Men dig jag älskat mera än jag borde
För aldrig än i världen en sorg jag haft så stor
Banhända att en synd jag deri gjorde
Min mor jag gråtit har, och jag har sorget min far
Men aldrig ^{starkt} smärta jag i mitt hjerta bar
Än den mig vännen gjort, som mig förskjutit.

Solen ser man smälta på bergens is och snö
Till klara vattubäckar, som bartrinna,
Men på ditt kalla hjerta kan det ej göra till.
På fast som källor, mina ögon rinna
Liljorna de gröna och paglarna i ro

107.
Di grätter uppå gristar och bygga sina bo,
Men jag är ensam, ensam stackars gosse.

När dufran blifver änka hon sig till fructsejga
Och hennes hjertisar kan ingen lisa
Döden henne finner, när solen rinner ner
Då slutar hennes sång och klagorisa
Som hon jag dommar af med hjertat uti graf,
Liksom då unga träden som fällas i sitt sap,
Snart skall mitt unga hjertablood förstelnas.

Farräl du fardna sällhet, du falske vän farräl
Jag dig förlåta kan men aldrig glömma.
Du mig har öfvergifnit, men dig jag älskar än,
Det känner jag på tårarna som rinna
Du skan min bortgång kanske med tårar ögonna,
Men blipa de ej våta, så blipa likväl de
När du ingång inför vår Gud skan vara.

Farräl o klara stjernor i lifor små farräl.

108 Färväl du snälla sisska med din tunga.
Ty snart i Himmeltiket Gud gifr det så väl
Des heliga Guds englar för mig sjunga
Färväl du gröna strand jag settit på ibland,
Des ränner plockat blommor och karutit önskeland
Färväl allt hvar jag hållit kärt på jorden.

Förmarsång

När stormen öfver havet plyger
Och vi för undersöflet gå;
När i mårsegelns rundning g smyger
En sakta brys från himlen blå:—
På drillen och kompassen hvilar
Min säkra, aldrig stördas blick—
Jag suckar: aek! och tanken ilar
Till henne, som mitt hjerta fick.

När tolös vind sig börjar skrota

109
Emot det streck, vi börjar gå,
Och bidnend vi dikt anskota
Att prussa för att hamnen nå:—
Då tänker jag hur ödet kastar
I hallets segel ofta back:—
Oemotståndlig tanken kastar.
Till henne, och jag suckar aek!

Men se, hur härligt vinden rymmer!
Att brasa pyrkant, epp hvar man.
Låseglens massa himlen skymmer,
Halt gungas skeppet af och an.
Hur skönt det är, att framåt gunga,
Från ofarigt för i lyckans hamn!
Förtjusad: och jag börjar sjunga
Vid minnet af den huldas namn.

En bitter Julgrädd.

Dig lyckliga moder, som solar dig städs
I hemfjädrens lycka och tröstad.

Som följrar din raggång för barnet och gläds
Och her för dess framtid och lifnad.

Dig egnas jag sängen, du kanske förstår
Den smärta, som råjds i den brännheta tår,
Jag faller på nämnarnas väpnad.

Jag mins som en saga från born damens dar
En kaja så liten och ringa,

Äf fjärrar och lindar en ringmure der var,
Der foglarnas sång härdes klinga

Der sorlande bäcken ett silfverband drog.

Kring ången och Necken på guldkarpan slog,
Då elfor i dalen sig många.

Der randas dagen, då ljudet jag såg-

Den kajan står städs för mitt minne,
Ty värsolens strålar der glädder min håg
Och tände en flamma der inne,
Jag likte med fjär'lar på blommarnas blad,
Ack jag var så lycklig, så säll och så glad,
Så näjd i mitt barnsliga sinne.

En moder jag agde, en moder som fä,
Och uti mitt hjerta hon strödde
Det frö, i hvars blomma jag lärde förstå,
Att kärlek på jorden här glödde.
Men talt hon stundom om stormarnes larm
I världen, om t. slöt jag mig till hennes barm
Och triset och aron snart dödde.

Julgrädden var inne. Ack, se hvilken präjd!
I julgranen växturen lysa;
Den lilla julgrädden mig gjorde så näjd,
Hvar arå tycktes glädje blott lysa.
Fast stormen der ute i lindarne röt

112. Jag hörde det icke, jag julpsajolen ryöt —
Än hade jag ej lärt att ryssa.

Men moder, säg, hvarför är kinden så blek?
Du gläds ej på signade grätten.
Du omodigt ler åt min yrande lek
En tår föll ju ned på spishällen
— Mitt barn, det är intet. Men stormvinden röt,
En oelig aning till hjertat sig bröt —
Det tjuvar så hördt ibland fjellen.

Så sagdt. Men en stampning från förstugan hör,
Och postgubben smöhlglädd inträder.
"Guds frid och god jul!" — "Gajamen, som sig bör
Med julklapp mor Anna jag gläder!"
Så hälsar han freuntligt och räcker ett bref,
"Från gubben! Jaja!" — Men så tvit ni nu blif!
Ja, på sjön är ett herrans säder."

— Barmhertige Gud! O, förskona den med

113.
Från smärtan, som aningen tände!
Ett sorgebud stormilen förde med sig —
Mitt hjerta sin länge det kände —
Mitt barn — O, din fader har funnit sin graf
I Nordsjöns förädliska, räflystna haf,
Då han mot sitt hem återvände!

Så talte min moder. Än hör jag den röst,
Som isändi nådde mitt hjerta.

Jag trädde med bönan in till hennes bröst
Att blicka min barnsliga smärta.

Men mera ej slöts jag i moderlig famn —
Wansinniga läppar hemskt ropa mitt namn —
Och dödt var ett moderligt hjerta.

Ack nu! — Hvilken syn! — O, oniskundlige Gud!
De föra min moder, den ämma,
Till däckuset här. Det är läkarens bud.
Den synen jag aldrig kan glömma.
Den bittraste tår, någon moderlös gråt,

Jag gret, och på kinden den brände så het.
— Sorgbågarens drägg fick jag tömma.

O broder! Du fäller en tår på den gap,
Som gömmer ditt käraste minne:
Gud tagit den tröst, som han en gång dig gaf
Och saknaden tärer ditt sinne.

Hri säja? — Hon der under torpan harpride,
Och slumrar så ljuft långt från jordlipets strid,
Trött fann hon en hvila derinne.

Medrykning jag klappar på tillbarnmad dörr —
Ett hänskratt mig masar derinne.

— O, moder, o, moder, blif åter som för
Och trösta mitt goalfyllda sinne!

Och lät vid bröst mig få drömma om frid
Som en gång jag drömde i barnhetens tid
Och glömma mitt bitraste minne!

Call L.

Husvil och Öfvergifven.

Husvill jag errar kring fjorden
Stängd för mitt bröst hvarje hydda
Sällhetens dagar äro flydda
Sorgen alena bor kvar.

Stalla som vintern i norden,
Meniskor hjertan jag fannit,
Snart är mitt eget soppbrunnalt:
Gräpen slott askan vill ha.

Klinga i natten min luta
Viska med saktande stämma
Förd till min otumsande Emma
Hjertats klagande röst.

En gång kanhända du minnes,
O, den förgätne som klagas.

O, dessa sällhetens dagar?
 Då du älskade mig.

Älskade och, huru böja
 Bryr mig mitt hem och min hvila,
 Nöjd uti famnen jag ilor
 Genom lifet med dig.

Alltång så ödesligt har blifvit
 Alltång i grasäng förbytt
 Snart utaf grasblommor knyttas
 Epigt min brud gammal frans.

Döden är skönare än lifet
 Död som skönast af alla.
 Grasklockans toner mig kalla
 Hem till försenarens land.

Ino skall min gras engång hjälpa
 Obemärkt ändå den trampas

Hoppets och kärlekens lög

Bryr dock neder till mig.

Kärleksvisa

När solen tänder sina strålar
 Med ömhet tänker jag på dig
 När aftonrodnadens glans sig målar
 Då är min tankar blott hos dig.

Du var den första jag har älskat
 Du är den första jag tillbad
 För din skull är mitt hjerta fängslat
 Din bild uti mitt bröst jag bär.

Jag kan ej skiljas från din sida
 Mitt hjerta svarar endast nej
 All annan smärta kan jag lida
 Men återge dig kan jag ej.

Om mamma skulle mig förneka
 Att bli ett äkta par med dig,

När kärlek kan hon ej försöka
Om hon försöker mig din hand.

Nu är jag trött nu när jag sover
Och slumra vid din sida in
Men gråt ej det skall du mig lova
Dina Tårar rinner på din kind

När lifet mig ej mer behagad
Och det för mig en höda blir
Då när jag stuta mina dagar
Det är bröd jag af Gud begär

Ung män.

Ung män i ständan sate
Sorgen både dag och natt
Fjorran hödes bäckens brus
Windens sus och trästens sång ej

Spin, spin, spin dotter min
I morgon kommer friaren din
Dottern spann och tårar sann
Aldrig kom den friaren fram

Träd hämtas, träd förs,
Inte jag hämtas inte jag förs
Tiden flyr, och året går
Inte för jag man i år

Uprisa.

Wid foten af Alpen, i daldjupets grönska
Jag finner så skön både himmel och jord,
Har ungdom, har halsa, har intet att önska,
Jag sjunger min visa och vallar min hyrd;
Men vintern står rasor i fjällen,
De simma i purpur och guld,
Då samlas vi alla om grälen
I hyddan, så lycklig och huld. ∴

130. Hvar morgon jag påstär en alps i hatten,
Och börjar min vandring med stäpen i hand.
Bland grönskande ängar och blånande vatten,
Jag rullar min hjord ned middagens band.
Men hör jag levnernes åka,
Och faller ett snöberg från skyn,
Då skynda vi alla i bråsta
Åter tillbaka mot byn. ::

Hör vattenfallet brusar, det bruset mid söper,
Men kommer min ovär jag vaknar igen,
Och kommer en bergflod den hoppar jag öfer,
Kommer min älskling, visst kysser jag den.
Men säg o! Hvar kan han väl vara?
På länge jag sett honom ej.
Jag ber dig, o klippa! Mig vara:
Männ' han är mig trolov? Ack nej! ::

Man talar så ofta om oro och galen,
Jag känner dem ej, vill blott sjunga och le:

131.
Men komma de också hit neder i dalen,
Jag klättrar på bergen det kunna ej de.
Men hör ej ett alphorn der borta?
Min älskling mig kallar dit fram.
Med sång vill jag rögen förkorta
Spring på, o spring, mina lam. ::

Den bortglömda älskarens svar.

Ack, hur säll, Ack, hur säll,
Ack hur säll Ack hur säll;
Hän kom till mig hvarenda gåll.
Hän kom att mina toner höra,
Och mina drömmar så förståa. ::

Hvarje natt, hvarje natt
Hvarje natt, hvarje natt,
Min älskling vid min sida satt
Hän med mina fästa blickar lukt
Och kungens sator ständigt smekt.

O, jag vet, o, jag vet,
 O, jag vet, o, jag vet,
 Ej kvar för kinden är så het
 Ja min lön den är att bittert gråta
 Mina ögon är ju ständigt våta

Ja, så klagade hon,
 Ja, så klagade hon,
 Så klagade hon tvärens grän
 Han försann för mig i stora skogen.
 Han var sin near ej mera borgen.

Amanda.

I blomman i solen
 Amanda jag ser;
 Kring jorden, kring polen
 Hon strålar, hon ler,
 I rasornas anda,
 I sårindens pust

I drufornas must
 Jag känner Amanda.

När guldharpan klingar
 När resten sig rör
 Med susande ringar,
 Amanda jag hör.
 Allt, engel, bestälar
 Din himlagestalt.
 Lik skaparens i allt
 Den gudsom sig målar.
 Liv dig

Se, själarna ila
 Mot dödsangelens bud
 Till gyllene hvila
 I famnen af Gud.
 Se, floderna hasta
 Med skummande fast
 I hafret de onast
 Sig dånande kasta.

Men aldrig min trädad
 Till målet skall nå.
 Blek, seekande, hänad,
 Jag enslig skall gå;
 Skall enigt, gudinna,
 Lik stjernan dig se
 Högst öfver mig le
 Och aldrig dig hinna.

af

C. G. Hagmelius.

Flickans besegrare

Ofta när om grällarna jag hem åt vandrar
 Säg jag i ett gathörn stående en sprätt
 Han med tjusna blickar liksom många andra
 Mig betraktade genom sin lorgnett
 Och jag tänkte när vid hörnet han stod still
 Om jag ändå visste hvad den karlen vill.

Lent en backer often han på trottoiren
 Kom fram till mig artigt och tog apsin bän
 Jag förstärks när ung, och blyg och ärraren
 Har ej riktigt klart hur det med mig var för
 Och jag tänkte när vid hörnet han stod still
 Om jag ändå visste hvad den karlen vill.

Och han var så artig och han bjöd mig armen
 Fräkte om han sålde mig med mig gick
 Underliga känslor häfde sig i barmen
 När jag helt mekaniskt vid hans sida gick
 Och jag tänkte då vid porten han stod still
 Om jag ännu visste hvad den karlen vill.

Nu den djärpe igenom porten träder
 Och jag teg beskedligt och: hvad jag varam
 Han gick med mig upp och kappan af mig kläder
 Slog sig ned i soffan på mitt eget rum
 Och jag tänkte kors en sådan krokodill
 Om jag ändå visste hvad den karlen vill.

Plöddligt i sårn vägen han tog med gittarren
 Började helt präckligt på den strängen stå,
 Och den taken men, liksom den sate narren
 Gjäng för mig små visor och! så tåka små
 Och jag tänkte när så der han slog sin drist
 Om jag ändå visste hvad den karlen vill.

Nu helt trätt den djärfe med mig begynt bpa
 Såsom en barbas, liksom en turk en ryss
 För hans rilda blickar började jag att bäpa
 Och jag tänkte när han sågade en kyss
 Också ännu en, och ännu en dertill
 Om jag ändå visste hvad den karlen vill.

Nu ikring mitt lif han arm så fast var vriden
 Fångt mot hans angrepp motståndet gjorde jag
 Dock som segerherre gick han utur striden
 Ty han var så stark, och jag, jag var så svag
 Nu det blef en paus, men dröjde länge ej
 För jag visste hvad den karlen vill mig.

O, du min Waldemar!

När värsol uppstiger upp till firmament,
 Lipets lust och nemad har mitt hjerta bränt,
 Då till honom jag längtar hjertat innefert,
 I hans ära brister jag hur han är god.

∴ O du min Waldemar ∴

Din blick som solen klar
 Och öfrer allt så mildt
 Din dyra blick.

∴

Skådar jag naturen i det gröna, då
 Förtigt det ditt ansikt kan jag skåda på.
 Och när storkar flygga öfrer från din bygge
 Vetta du förtälja endast om din dygde.

O, du min Waldemar

Din blick som solen klar,
 Och öfrer allt så mildt
 Din dyra blick.

Om till krigstratern, krigare ser jag
 Wandsa ut det fulla hjertats fulla slag.
 Hör jag deras sänger själen vräller öfver,
 Hjerta då öfverfuller kärlek, tra och peppar,

O, du min Waldemar
 Din blick som solen klar
 Och öfver allt så mildt
 Din dyra bild.

|||

Ach! det arma lipret är en mycket värdt,
 Om man sträpper utan det, som anam harkäet.
 Han, som har min kärlek, så hård' natt som dag
 Är för min ögon honom älskar jag

O, du min Waldemar
 Din blick som solen klar,
 Och öfver allt så mildt
 Din dyra bild.

|||

Alla jordens skatter jag följeter plåt
 Om ej han min enda blir min hjertats skatt.

Han min morgonsadnad, han alena kan
 Göra mig så lycklig som där någon man,

O, du min Waldemar
 Din blick som solen klar
 Och öfver allt så mildt
 Din dyra bild.

|||

Fritt må thardön rulla, jag ej räds döfen;
 Glömn i den vida tillhöf dagas döda.

Allt i lipret blifver likväl som en dröm,
 Och han blifver likväl för min hjerta öm.

O, du min Waldemar
 Din blick som solen klar
 Och öfver allt så mildt
 Din dyra bild.

|||

När min dag försvunnit jag till so nu går,
 Och mig serenaden till min sömnlyst står för
 Derpå att drömmen ser jag dig alltid,
 Och ditt blida antet gör mig hjerta frid.

O, du min Waldemar
 Din blick som selen klar
 Och öfver allt så mild
 Din dyra blick.

Glöddas önskan.

Jag spelar och jag dansar,
 Jag sjunger och jag ler,
 Och min Pettit jag älskar.
 Och önskar icke mer
 ¶ Han är min vän, han skall så bli,
 Och ingen föärd och jalousi
 Förmin, min lilla,
 Min lilla Pettit. ¶

Se hur han kring mig kryssar
 Så lät och så lätt,
 Se hur han ger mig kyssar.

Och aldrig blir han matt
 ¶ För hack och hick och pack och pick
 På hand på mun så snart så gick
 Den ena, alena,
 Som Glödda kyssa fick. ¶

De lilla unge mins du
 Du rynde från din vän,
 Jag gret och ropet pins du
 Pettit, så kom igen
 ¶ Och bäst du för kring rynden kryss,
 De vände om, du kom, du lyss
 Ja, ungen var trungen.
 Han vill ha en kyss. ¶

Jag rider till så gerna
 Min lilla kammare.
 Der endast gnällens stjärna
 För genom fönstret se.
 ¶ Der jag, Pettit och fru Pettit

J. hålla fjöl om mitt och ditt,
Men spela och dela, rätt näje
Apundspitt. ;

Jag undrar nog hur länge
Man lefa får så där.
Man säger part ni stänge
Vår dörr så sårbar gräll,
; På fins en ringa prallt med makt
Att få Peti, ta bort min vakt.
Glarribelt, terribelt,
Men mamma har så sagt. ;

Den kära Maria.

Och hära Maria du öppna för mig
Och låt mig här ute ej stå.
Den ryxligt kalla och norliga vinden
Den ryser från topp och till tå,

Hvad skadas det dig om du öppnar för mig
Snart höra vi foglarnas jupliga skriff
Maria du öppna för mig.

///

Hvad är det för jemmer och ämkeligt tal.
Du står här och bråkar för mig
Jag bider dig genast från dörren att gå
Du stäer min nattliga frid
Så genast derhän du trolösa vän
Jag mig har uthöat en annan tär vän
Ta bort, men kom aldrig eger.

///

Är detta min Maria, som oröar mig så
Som för mig har varit så här
Af sorg och bekymmer jag knappast kan gå
Och vet ej hvad orsaken är
Jag vet inte nu varken tid eller stund
Då jag hapet gjort dig det minsta emot
Hvarför är du blifven så vred.

///

134. Aek, kära Maria du mins väl den gång
Vi ~~satt~~ under linden så grön
Vi hörde på foglarnas ljufviga sång
Och snuro hvarandra när vid
Och sadan mot mig så vänlig och mild
Besökte mig alltid med yttersta flit
Glöm aldrig den edsvurna tär.

///

Aek, kära min gosse förlåt mig mitt skämt
Jag derom så hjertligen ber
Hus hender du tra att jag' der har förglömt
För dig vill jag öppna min dörr,
Kom in till min barm, min säng är så varm
Jag hoppas att mor ej skall räddas af harm,
Kom lät mig få kyssa dig nu.

///

Min sorg och bekymmer du genast bortfly
Om du älskar mig åter på nytt,
Men kära Maria gör aldrig så mer
Som du en gång har gjort omot mig,

135.
Ly kärlekens trång det lättar engång
Och sägen förkortas blanda foglarnas sång
De mottliga foglarnas sång.

Lejonbruden.

J' skimsande brudbrödet, så rött, som en ~~en~~ snö.
Går djurvärdarens dotter, en blomstrande mö;
Hon tringas att ge en främling sin hand
J' morgon går färdan att främmande land.

///

Pästerna samlas, och tid är det än
Går Selma att träffa sin kungsliga vän.
Hon går sig så sorgsen till lejonets bar
För att der på tegel förvar med sitt djur.

///

Hon sätter sig mer der hon för varit vand
Och lindar sin arm kring dess gyllne mant
Ly skogarnas kranung sin grymhet har gömt.

136. Och plickan hon reisker hon reisker så ömt.

///

Wi då jag ej längre förtrålig med dig
Framälda den tid som har glädje för mig,
Ej bondommens dagar jag minns dem ännu
Då än jag var liten och liten var du.

///

En kysst till sitt afsked hon älsklingen ger
Men främlingens, mantel, vid gallhet det ser
Med ens är det saktnat det mildhet förbi
Det ser sig häftigt i riddt saseri.

///

Det reser sig häftigt i fängslande bär
Wi plickan försvara, man vet icke hur
Det skändar skriket, barmhartige Gud,
Ej stycken slet lifonets främlingens brud.

///

Nå hat med en bär, den främlingen skref
Jag vill nu pulvora den blodiga lek
En dödstygarna harokan gesäret han får

137. Han laddar, men djuret dess mening försen

///

Ledan det djuret sin älskade blod
Det ligger så stilla med nåt slagit mod,
Wi bleknade liket och väntar på bröst
En kula, som mordanar sänks i dess bröst.

Kärleksvisa.

Hör du min lilla vän och så min älskarinna
Får dig vill jag offra mitt lif och mitt blod
Får om jag änskönt hela världen kunde vinna
Så älskar jag dig högre än hela denna jord.

///

Jag lade mig till sängs med mycket sorg och smärta
Och med stor ångslan jag somnade in
Jag drömde att jag låg vid lilla vänners sida
Jag drömde att jag vilade vid lilla vänners arm

///

Men æk, æk, æk, så snart den drömmen var förenad
 Jag saknade upp, ö jag så mig omkring
 Jag saknade upp, jag så jag varit alena.
 Hvar har jag lilla vännen som rogat hvarmit sim.

∴

Ligt paglarna i lunden hvar dessa båda
 Vär ö en sina makas de har

På löfrika träden på gröntarna de sitta.

Skänka åt hvarandra rött kärleksfulla svar.

∴

Tro inte du min vän att jag dig övergeper

Fast än jag reser så långt ifrån dig

Jag kommer väl igen då skola vi förenas

Såsom par om par, som två turturduvor säll.

Fingal

Ensam i skogrika dalen
 Tändt den svalkande stöim
 Boddet bepröad från gralen
 Fingal en herde så öim.

∴

Lyst som en nandrande stjärna
 Skän som en Gud i sin öim
 From som en askuldens tärna
 Som vjellra lifet så öim.

∴

Oro ö sorgen ö smärta
 Och alla jordlifets qual
 Fingo ej rum i hans hjerte
 Ljodas ej ut hans dal.

∴

Wandra han ensam vid stranden
 Tält insida bågörnar bänd

Wetolen den ryms för honom nära
Blott uti kärlekhet klädd ~

//

Låg han en morgon vid stranden
Någon som låg der och bad
Skön som en engel i drömmen
Som spelra lipset så glad ~

//

Fingal förtjust i den sköna
Fattade hänsykt dess sand
Drog henne hos till den gröna
Her till den blomstrande strand ~

//

O, sköna flicka han sade
Här du ej bliwa hos mig
Bliwa hos Fingal den glada
Som ej kan skiljas från dig ~

//

Stammande vade den sköna
Jag kan ej bliwa hos dig

Jag är ej någon herdinna
Fingal du kan ej få mig ~

//

Rinder mot kinden de brunnna
Fingal gaf flickan en kyss
Wiedgad han hastigt förminner
Fingal stod ensam som nyss ~

//

Berusad han tar från sitt galler
Boisan och modigt han för
Spänner skjuten och - faller
Blekner tingjorden och dö ~

Tänk någon gång ~

Tänk någon gång på den, hvars plånbok gämnar,
Bland annat smått, din hårlock pärmst ändå;
På den, som alla andra flickor glömmar
Blott för en blick från dina ögon blå! ~

//

142. Tänk någon gång, när du för spegeln sätter
Och ordnar dina "lockars harmoni",
Tänk då på den, huars lott ej när hittar,
Om blott en papirgötte han finge bli!

Tänk någon gång, när sommaren fager grönskar
Och soln går ned, och därnär för natten stängs
Tänk då på den, som många gånger önskar
Att sitta en gång på gå med dig till --- sängs!

Tänk någon gång, när Frejas klara stjärna
Till dig ser in och tycks så mystiskt le,
Tänk då på den, som ville mer än gerna
Få vara med och se - hvad han får se!

Tänk ständigt du på mig, och ingen annan!
Jag minnes dig i världens minsta vrå!
Nej! glöm mig du - jag har en när i kannan:
Gör som du vill! jag tröstar mig ändå!

143. Hvad vill du?

Hvad vill du? flickan sade
Till mig i torsdags grän,
Då ämt min hand jag lade
På hennes hand så mjell.
"Jag vill ... jag vill bara ...
Just ingen ting ... jag vill!"
Nå, så lät handen fara
Och sitta nu rackert still!

Hvad vill du? I fredags djärft jag färd
Kring hennes lif min arm.
Hvad vill du? Strax jag härdde
Från purpurläppen varm.
"Jag vill ... jag vill bara ...
Just ingen ting ... jag vill."
Nå, lät de armen fara
Och sitta nu rackert still!

I lördags, snabb som vinden,
 Men liksom på lek,
 Jag stal en kyss från kinden:
 "Hvad vill du? hägt hön stark."
 "Jag vill ... jag vill bara ...
 Just ingenting jag ... vill"
 Nå, så på kyssen spara
 Och sitt nu vackert stila!

//
 I söndags, tände af lågan,
 En ring jag blygt tag fram.
 "Hvad vill du? gamla frågan
 Jag också då förnam."
 "Jag vill ... jag vill bara ...
 Jag vill ha dig till ... för."
 Nå, hur för ej förklara
 Mig detta för än nu?

W. v. Brauns.

Romans.
 En skogs-sång.
 En liten fogel sjöng en gång
 Uti en pureskog
 Han hade sjungit dagen lång
 Men dock ej sjungit nog,
 Han satte sig i högsta trädf,
 Som uti skogen fanns
 Ty solen skulle just gå ned.,
 Han ville se dess glans.

//
 I skogen komes mörk snår,
 Der träden växa tätt,
 Der jägaren med rön bässa går.
 Han siktar snappit och rätt,
 Han går på lur han smyger kring
 Han smyger tyst omkring,
 Han ser åt skogens högsta träd
 Det gör väl ingen ting.

En liten pögel sjung så glädt
 I sommargräven klar

Han ville tacka Gud för att,

Så glad och fri han var

Han ^{sjung} och drömde icke om

Hur djupt den sängen gjöd

Tills skyttens säkra kula kom

Och sångaren var död.

//

Ärad gråter du för denna gång

En tår ej fallas bör,

Ty den, som dör i sol och sång

Han lifrer fast han dör

Att dö en sådan aftensund

Lik denna mild och klar

Med blicken fäst mot solens rund

Och sångaren lycklig var.

150.		Jägaren.	39. 20.
Edla Brakes, klagan.	1. 1.	Flötébarnet.	42. 21.
Wärt Land.	3. 2.	Norlänningens hemlångtan	43. 22.
Fosterländsk krigsång.	7. 3.	Soldatgassen. +	45. 23.
Götha Lejon.	8. 4.	Aptonen. +	48. 24.
Artilleristsång.	10. 5.	Du är mig kär.	50. 25.
Det är rockert så!	12. 6.	Norrländsk folksång. +	51. 26.
Afskedsång.	15. 7.	Min lilla rös bland bergen. +	52. 27.
Norrländ.	17. 8.	Rosens doft.	55. 28.
Månan.	19. 9.	Kärlaksvisa.	56. 29.
Ynglingens fantasi.	20. 10.	Näcktergalen. +	58. 30.
Den öfvergifne.	22. 11.	Blomman öfver lifen. +	60. 31.
Ino.	24. 12.	Jemtlands jaktjägare.	64. 32.
Kecken.	26. 13.	Kärlaksvisa.	66. 33.
Flickans kärlek.	27. 14.	Brudgammeln till bruden.	67. 34.
Skärkallen.	30. 15.	Ljeres yngling.	71. 35.
Trubbdören.	32. 16.	Genadguens sång.	75. 36.
Långtan till hemmet.	34. 17.	Den undangoindade. +	77. 37.
Festareflickan.	35. 18.	Leta modet.	79. 38.
Utrandsaren	36. 19.	Ny Italiensk visa. +	82. 39.

Lilunkom vi så småningom.	84. 40.	Bärlaksvisa.	137. 60.
Den öfvergifne.	88. 41.	Fengal.	139. 61.
En ny önsksam sjömans sång.	91. 42.	Tänk någon gång.	141. 62.
Fader Moritz.	93. 43.	Hvad vill du.	143. 63.
Krigs sång.	97. 44.	Romans.	145. 64.
Maj Sång.	100. 45.		
Den öfvergifne alskaren.	105. 46.		
Sjömannens sång.	108. 47.		
En bitter julgratt.	110. 48.		
Hvad vill du öfvergifne.	115. 49.		
Bärlaksvisa.	117. 50.		
Ung man.	118. 51.		
Alfvisa.	119. 52.		
Den bortglömde alskaren.	121. 53.		
Amanda.	122. 54.		
Flickans besegrare.	124. 55.		
Waldemar.	127. 56.		
Heddas önskan.	130. 57.		
Rosa Maria.	132. 58.		
Lejonbruden.	135. 59.		

Förteckningar på födelsedagar

Nils Petter Berglund ^{död 1883} född 9 December 1809.
 Elna Månsdotter född 20 Maj 1816.
 Johannes Berglund född 4 November 1836.
 Ingri Berglund född 1 Juni 1839.
 Johanna Berglund född 3 Februari 1842.
 Ander Berglund född 25 December 1844.
 Elis Berglund född 4 Maj.
 Bothilda Wallenstein född 7 Januari 1848.
 J A Wallenstein född 17 Maj 1852.
 N W E Wallenstein född 7 oktober 1880.

M N Bergström ^{död 15 juni 1883} född 24 Januari 1852.
 Loris Bergström född 19 Juli 1847.
 Agnes Maria Bergström född 15 Juli 1875.
 Anna Loris Bergström född 29 Januari 1877.
 R H L Bergström född 17 September 1881.
 Maria Strid född 16 Oktober 1855.
 R S Strid 1856.
 född 16 September 1856.
 R J B Strid född 27 April 1882.
 N Berglund född 23 Januari 1860.

Master Johanna född 28 April.
 Bothilda Nilsson 24 September 1860.
 Magnus Nilsson född 23 Januari.
 Maria Nilsson född 24 Maj.
 Alma Nilsson född 1 April 1865.
 Hedvig Aurora Johansson född 15 Oktober.
 Nils Persson född 10 September.
 Flåkan Jönsson född 30 December.
 Emma Öhrström född 15 Augusti.
 Anna Öhrström född 2 September.

Bernhard Nilsson ¹⁸⁵⁸ född 3 Februari 1867.
 Nilda Nilsson 28 December 1869.
 Karl Otto Johansson 19 Oktober 1868.
 Paulina Johansson 4 Januari 1866.
 J W Nilsson 6 April 1863.
 R A Nilsson 19 Maj 1861.
 C. B. Holm 17 November 1858.
 J D Karlsson 25 Februari 1866.
 Louise Hindrieth Olm född 2 Mars 1870.
 Louise Nasergren 30 Oktober.
 Amanda 24 Oktober.
 Maria Linder 17 Mars.

År	54. Söndags bokstaf.	Obkyk nummer	Gyllen tal.	Torsdagen	Tungst dagen	1sta söndagen i året.
1882.	A.	15.	2.	9 april.	28 Maj.	3. December
1883.	G.	16.	3.	25 Mars.	13 Maj.	2. December.
1884.	F. G.	17.	4.	13 April.	1 Juni.	30 November
1885.	D.	18.	5.	5 april	24 Maj.	29 november
1886.	C.	19.	6.	25 April	13. Juni.	28 November
1887.	B.	20.	7.	10 April	29. Maj.	27 November
1888.	A. G.	21.	8.	1 April	20 Maj.	2. December
1889.	F.	22.	9.	21 April	9. Juni.	1. December.
1890.	C.	23.	10.	6 April	28 Maj.	30 November
1891.	D.	24.	11.	29. Mars.	17 Maj.	29 November
1892.	C. B.	25.	12.	17 April.	5 Juni.	27 November
1893.	A.	26.	13.	2. April	21 Maj.	3 December
1894.	G.	27.	14.	25 Mars.	13 Maj.	2 December
1895.	F.	28.	15.	14 April.	2 Juni.	1 December
1896.	C. D.	1.	16.	5 april.	24 Maj	29 November
1897.	C.	2.	17.	18 April	6 Juni	28 November
1898.	B.	3.	18.	10 april.	29 maj.	27 November
1899.	A.	4.	19.	2. April.	21 Maj.	3 December
1900.	G.	5.	1.	1 april.	3 Juni	2 December

Års Tabell, lämpad efter nya stylen och utvisande de förnämsta
sälliga festerna m.m. från år 1882. till år 1900.

Svenska Regenters namnteckningar 1882 Och valspråk.

Gustaf 1	Frik XIV.
(All makt är af Gud.)	Gud gifver åt hvem han vill
Johan III	Rigsmund.
Gud vår beskyddare.	Gud vår beskyddare.
Karl IX.	Gustaf II Adolf.
Gud min höst	Ära vare den högste de sinas tillflykt
Christina	Karl X Gustaf.
Wishet är statens grundpelare	Gud min del, Hansa gör det
Carl XI.	Carl XII
Herren vår beskyddare	Med guds hjälp.
Ulrika Eleonora.	Fredrik I.
Gud mitt hopp.	Gud mitt hopp.
Adolf Fredrik	Gustaf III.
Det allmännas väl är mitt väl.)	Fäderneslandet
Gustaf IV Adolf.	Carl XIII.
Gud och folket	Folkets väl min högsta lag
Carl XIV Johan	Folkets kärlek min belöning

156.

Oscar I Carb. XV.

Rätt och sanning / Land skall med lag byggas.

Oscar II.

Brödrfolkens väl.

Herr Petterssons klagan

1) Och att som marterar min syndiga
själ, och intet så plågsamt
som hustru mins grät.
i tid eller otid med jag
eller ej jag bara jag tankar
hän grälar på mej.
hän grälar på mej, grälar
på mej, för jag har föräldrar
hän grälar på mej.

2) På maten han lagar med slottet
han ser, jag smakar den
hvarppast, men dricker dess
mer, för det jag är grannlaga
har enar hän se och för jag
ej äter han grälar på mej
hän grälar på mej, grälar
på mej om och så jag svälter
hän grälar på mej

3)

Naturen har skänkt mig
 ett glädligt humör,
 men nog blir det utslitet
 för än jag dör,
 Om sagta jag sjunger sängslutning
 hon talar in karslukt
 och grälar på mig; hon
 grälar på mig; grälar på
 mig; Ja bara jag sjunger hon
 grälar på mig

Det var här om sön dan
 var var jag låt se:
 Ja jag var på Järn gårderna på
 Västerte, jag drack några
 toddar jag nekade det y
 då skulle ni hört hur
 hon grälar på mig; hon
 grälar på mig; grälar på
 mig; Tänk bara jag talar
 hon grälar på mig

Jag minnska som soffer han
ognda ej plår,
den heliga sannring
vår bibel oss lär
men tank er min hustru
der till säger nej; Du soffer
så blodigt kan steln i dej
och vaknar du ej här du
mej ej så börjar han genast
att gråla på mej

Och kommer en vår någon
gång på besök han helsar
presist liksom handens
på ett öke men skulle
han då före mig lifsig
hurs? Jo han ska san
språkne han grålar på mej
han grålar på mej grålar
på mej; Jag förs inte
där för han grålar på mej

T. Johnson

T. Johnson

T. Johnson

T. Johnson

T. Johnson

335-
330

2.00
1.16
~~2.68~~
1.84

"Vårt land är fattigt"

"Vårt Land är fattigt" sjung en gång
En Runenberg uti sin sång
Om "Våra fäders land".
Och nog han hade ej orätt
Ty hvem inses väl icke lätt?
Att Fattigdom på många sätt
Står oss nu mißt i bländ.

Vårt land är fattigt uppå guldt,
Vårt folk det hopas skuld på skuld
Af utländskt kapital.
Fast vi haft fred snart sjutti år
Och vårt jordbruk i blomstring står
Hvar skulden ökt, att den uppgår
Till hundra milliontal!

Vårt land är fattigt uppå säd
Då äfven brödet till och med
Man ifrån andra får.
Wäl äfven säd man förer ut
Som nog gör godt i nån skuld knut
Dock vita siffror of till slut
Importen öfvergår.

"Vårt land är fattigt skad så bli"
Så länge som vår industri
Anses som nu den gör.
Då allt utländskt man föredras
Framför hvad man i riket har
Utlänningen sitt present tar
Af mycket man utför.

Wårt land är fattigt, dock ha vi
och haft, en mäktig dynasti
Som pengars tafvel kan.
Den bödock ha vår hyllnings kran
Att stort, allt skönt i riket fanns
Att den regera kan med glans,
Ja, den och ingen ann.

Wårt land är fattigt, ja änsen
Vi ha en skara ämbetsmän
Den snart ej räknas kan
Som då de tjänat en del är
och de i förmäns ynnest står
De lönen hel i pension får.
och platsen får en ann.

Wårt land är fattigt skall så bli,
Så länge man sig finnes i
Att folket vandrar ut.
Gif det blott rättigheter
Att själv beskatta sig, bortta
Indelningsverk, grundskatterna
och — folket vet nog hult.

Wårt land är fattigt, dock likväl
Vi älska dig, vi vill ditt väl
Ty här vår sagga stätt.
Här våra fädrens lif framskred
Här gick all bort lied efter led
Här vilja vi ock myllas ned
Då vi ur tiden gått.

And. Jönsson

O, min sköna älskarinna, Inom hall jag din like finna
Ingen städer på vår jord nej i Söder ej i Nord.

ingen alöä ingen alena

känged län ömlike jona

hög krog alinive hvoög ~~hög~~ // göc en äöe ingen
som fönlön mig

hvoögne vö / ipeel om kvinnan es jena

g / u // el leavén sok e / önöe

Men leekivane kenneq ene // l / asu en öena

lön län gen k / x / ven / öena en öe

el / e // l / som utlölla, am ell / som al / al

l / in alen gen äöe / nemä alöe / agal

el yvinnen.